

Είναι έγκυρος ο αφορισμός του Αμβροσίου κατά Πρωθυπουργού, Κεραμέως και Χαρδαλιά;

5 Ιουνίου 2020. Του Κυριάκου Κυριαζόπουλου, καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή του Α.Π.Θ., δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω, θεολόγου.

1 – ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι ευρύτατα γνωστό ότι, προκειμένου να αντικατασταθεί ο Χριστός από τον Αντίχριστο - όπως αποκαλύπτεται στο θεολογικότατο και τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής και της Καινής Διαθήκης, την Αποκάλυψη του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου (σχετικώς παραπέμπω στα 101 ωριαία μαθήματα πατερικής ερμηνείας της Αποκαλύψεως από τον Γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο, τα οποία υπάρχουν σε ηχητικά αρχεία, σε βίντεο και σε απομαγνητοφωνήσεις) - πρέπει να αμφισβητηθεί η θεία φύση του Θεανθρώπου Χριστού, έτσι ώστε ο Χριστός να υποβιβαστεί σε απλό άνθρωπο, ιδρυτή της δήθεν ανθρωπογενούς θρησκείας του Χριστιανισμού, στο ίδιο επίπεδο με τους ανθρώπους – ιδρυτές ανθρωπογενών θρησκειών.

Κληρικοί και θεολόγοι, καθώς και εύποροι εκκλησιαστικοί χρηματοδότες θρησκευτικών ιστότοπων (sites) και διαχειριστές τέτοιων ιστότοπων (οι οποίοι μπορούν να αποκλείουν εξ αυτού του λόγου ακόμη και επιστημονικά δημοσιεύματα τα οποία δεν συμφέρουν ή δυσσαρεστούν τη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση) - οι οποίοι είναι οπαδοί της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης ή διεθνισμού ή οικουμενισμού, ή ελέγχονται επαγγελματικά ή οικονομικά από τέτοιους οπαδούς - έχουν διαμορφώσει και πλασάρει στην εκκλησιαστική και πολιτική πιάτσα το εξής σοφιστικό δίλημμα: «μεσότητα ή ακρότητα (ή εξτρεμισμός)».

Με τον όρο μεσότητα εννοούν είτε την άμεση και χονδροειδή αμφισβήτηση είτε την έμμεση και λεπτεπίλεπτη αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού. Κατά την εναλλακτική «λογική» των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης, όλες οι προσωπικότητες της γραμμής της ανομίας (δηλαδή της αμφισβήτησης του αληθινού Θεού) της Αγίας Γραφής από τον Κάιν μέχρι τον Ιούδα και μέχρι σήμερα εφάρμοζαν και εφαρμόζουν τη «μεσότητα».

Με τον όρο ακρότητα (ή εξτρεμισμός) εννοούν την ειλικρινή και σαφή υπεράσπιση της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού. Κατά την εναλλακτική «λογική» των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης, όλες οι προσωπικότητες της γραμμής της ευσεβείας (δηλαδή της υπεράσπισης της πίστης στον αληθινό Θεό) από τον Άβελ μέχρι τον ληστή επί του Σταυρού και μέχρι σήμερα, περιλαμβανομένων των Μαρτύρων, των Ομολογητών και των Οσίων, εφάρμοζαν και εφαρμόζουν την ακρότητα (ή τον εξτρεμισμό).

Με την ίδια εναλλακτική «λογική» τους, αποδέχονται, σε προσωπικό επίπεδο ή σε κλειστό κύκλο, αλλά όχι δημόσια, ενίοτε και δημόσια αλλά με λεπτεπίλεπτη αμφισβήτηση, τα εξής: «Μα τί ακραίοι ήταν αυτοί οι Μάρτυρες!

Δεν θα μπορούσαν να ρίξουν λίγο θυμίαμα προς τιμήν των ειδώλων, για να μην τους βασανίσουν και να μην τους σκοτώσουν οι δήμιό τους και έτσι να γλυτώσουν τη ζωή τους; Αλλά τί μας νοιάζει εμάς τους σημερινούς;

Εμείς, ως κληρικοί και θεολόγοι, θα τους επαινούμε στις δημόσιες ομιλίες μας, αλλά προσωπικά θα αποφεύγουμε το παράδειγμά τους ως ακραίο»!!!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ.

<https://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/37428-einai-egkuros-o-aforismos-tou-ambrosiou-kata-prothupourgou-kerameos-kai-xardalia>

Εκτύπωση: <https://www.imdleio.gr/diaf/2020/kyriazop-afor.pdf>

... Το σοφιστικό δίλημμα [μεσότητα ή ακρότητα (εξτρεμισμός)] των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης - η οποία ακριβώς οικοδομείται πάνω στην άμμο της αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού - διαφοροποιεί από τώρα τους συντασσόμενους απερίφραστα και χωρίς περιστροφές κάθε είδους με τη θεία φύση του Θεανθρώπου Χριστού, από εκείνους που την αμφισβητούν με διάφορους τρόπους εμφανείς ή συγκεκαλυμμένους.

Το σοφιστικό δίλημμα [μεσότητα ή ακρότητα (εξτρεμισμός)] των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης - η οποία ακριβώς οικοδομείται πάνω στην άμμο της αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού – δημιουργεί από τώρα το πλαίσιο της σύνταξης των οπαδών της με εκείνους που θα διώκουν στο προσεχές μέλλον τους πιστούς της αληθινής Εκκλησίας, του λείμματος κατά τον Απόστολο των Εθνών' Πάυλο και κατά τον Απόστολο και Ευαγγελιστή Ιωάννη τον Θεολόγο στην Αποκάλυψη, με τη χρήση του καταδιωκτικού ποινικού μηχανισμού του κράτους, όταν θεσπιστεί το έγκλημα του «θρησκευτικού εξτρεμισμού», κατά εκείνων που δεν αποδέχονται τη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, καθώς και με τη χρήση των σύγχρονων βασανιστηρίων, όταν τεθεί πιθανώς η ψυχιατρική επιστήμη στην υπηρεσία του ήδη διαμορφούμενου αυταρχικού κράτους, το οποίο θα έχει ως πρότυπό του τα κομμουνιστικά καθεστώτα του 20^{ου} και του 21 αιώνα.

Το σοφιστικό δίλημμα [μεσότητα ή ακρότητα (εξτρεμισμός)] των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης - η οποία ακριβώς οικοδομείται πάνω στην άμμο της αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού - αντιμετώπισε και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τότε εν ενεργεία και σήμερα πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος στη αντιπαράθεσή του με συνάδελφο Μητροπολίτη, προς τον οποίο απηύθυνε, πριν λίγα χρόνια, ανοικτή επιστολή που επικεντρώνεται στο εν λόγω σοφιστικό δίλημμα.

Το σοφιστικό δίλημμα [μεσότητα ή ακρότητα (εξτρεμισμός)] των οπαδών της πολιτικής παγκοσμιοποίησης αντιμετώπισε και ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ (βλ. «Μαίνεται» ο... πόλεμος twitter – Τραμπ! Του μπλόκαρε σχόλιο για την κατάσταση στη Μινεάπολη!

Το ζήτημα του αφορισμού από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως και του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκου Χαρδαλιά – ανεξάρτητα από την εγκυρότητά του ή μη - ανάγεται επίσης στο σοφιστικό δίλημμα [μεσότητα ή ακρότητα (εξτρεμισμός)] των οπαδών της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης - η οποία ακριβώς οικοδομείται πάνω στην άμμο της αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού.

Η απάντηση στο ερώτημα αν είναι έγκυρος ο αφορισμός του Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβροσίου, ο οποίος επιβλήθηκε σε βάρος του κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, Πρωθυπουργού, της κας Νίκης Κεραμέως, Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων και του κ. Νίκου Χαρδαλιά, Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων, προϋποθέτει την απάντηση στα προηγούμενα και ειδικότερα ερωτήματα, που διατυπώνονται ως τίτλοι των υποκεφαλαίων του κεφαλαίου 3 του παρόντος άρθρου.

2 – ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΑΦΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΚΑΤΑ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ, ΚΕΡΑΜΕΩΣ ΚΑΙ ΧΑΡΔΑΛΙΑ

Τα γεγονότα που σχετίζονται με τον αφορισμό από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβροσίου του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως και του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκου Χαρδαλιά, καθώς και με τις θετικές ή αρνητικές αντιδράσεις Μητροπολιτών της Εκκλησίας της Ελλάδος και της Ημιαυτόνομης Εκκλησίας της Κρήτης, είναι τα ακόλουθα:

1 – Ο Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος, με τις από 1-5-2020 και 14-5-2020 επιστολές του προς την Υπουργό Παιδείας – Θρησκευμάτων κα Νίκη Κεραμέως, κάλεσε την Υπουργό Παιδείας – Θρησκευμάτων να ανακαλέσει, μέχρι την παρελθούσα Κυριακή της Σαμαρείτιδος, τη δήλωση αυτής της 30-4-

2020, κατά την οποία «1) δεν υπεισερχόμαστε σε θέματα πίστης, αλλά 2) οι ειδικοί (δηλαδή η θεοποιημένη από την Κυβέρνηση ως είδωλο ιατρική επιστήμη, δηλαδή μερικά μέλη της ιατρικής επιστήμης συνεργαζόμενα με την Κυβέρνηση) έχουν τοποθετηθεί για τους τρόπους μετάδοσης του ιού και αυτοί περιλαμβάνουν και το σάλιο» (βλ. το άρθρο μου με τίτλο «Περαιτέρω διεύρυνση του χάσματος μεταξύ Αρχιεπισκόπου-ΔΙΣ, και λαού του Θεού, <https://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/36862-peraitero-dieurunsi-tou-xasmatos-metaju-arxiepiskopou-dis-kai-laou-tou-theou>).

Κατά το σκεπτικό του Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων, επειδή η συγκεκριμένη δήλωση της Υπουργού Παιδείας - Θρησκευμάτων εμπεριείχε βλασφημία κατά της Θείας Κοινωνίας και ως εκ τούτου κατά της Εκκλησίας, δηλαδή αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού – την οποία πράγματι εμπεριείχε -, θα έπρεπε, μέσα στην ταχθείσα από τον Μητροπολίτη προθεσμία προς την Υπουργό, εκείνη να ανακαλέσει την εν λόγω δήλωσή της, η οποία προκάλεσε σκανδαλισμό στον λαό του Θεού που είναι, κατά συντριπτική πλειοψηφία, και λαός της Πολιτείας. Διότι στη δήλωση της αυτή προέβη με την ιδιότητα της Υπουργού – αντί να διαχωρίσει την ιδιότητά της αυτή από την προσωπική της πεποίθηση τη μη σύμφωνη με την εκκλησιαστική πεποίθηση - επικαλούμενη γνώμες καθηγητών ιατρικής συνεργαζόμενων με την Κυβέρνηση κατά τις οποίες η Θεία Κοινωνία μολύνει με κορωναιό (π.χ. κ. καθηγητής κ. Σύψας) και μη λαμβάνοντας γνώμες άλλων καθηγητών ιατρικής οι οποίοι υποστήριξαν εξ αρχής και επανειλημμένως ότι η Θεία Κοινωνία δεν μολύνει με καμία νόσο (π.χ. καθηγήτρια κα Γιαμαρέλλου) (βλ. <https://mkka.blogspot.com/search?updated-max=2020-05-18T07:00:00%2B03:00&max-results=1>).

Σημειωτέον ότι τη δήλωσή της αυτή η ίδια Υπουργός είχε πραγματοποιήσει δύο (2) ώρες πριν την από 30-4-2020 συνεδρίαση της Διαρκούς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, υπαγορεύοντας κατ' αυτόν τον τρόπο προς την ίδια Διαρκή Σύνοδο την απαγόρευση της Θείας Κοινωνίας, με το σκεπτικό ότι η Θεία Κοινωνία μολύνει με κορωναιό τους μεταλαμβάνοντες πιστούς (Την εν λόγω δήλωση της Υπουργού βλ. σε: <https://www.youtube.com/watch?v=xk42TdKLWyl/>),

<https://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/36845-kerameos-gia-theia-koinonia-oi-eidikoi-exoun-topothetitheia-gia-tin-metadosi-i-opoia-perilambanei-kai-to-salio>).

Την δήλωση αυτή η συγκεκριμένη Υπουργός είχε επαναλάβει και προηγουμένως, όταν άρχισε να εκδίδει τις γνωστές και συνεχόμενες κοινές υπουργικές αποφάσεις της (ΚΥΑ) με τον Υπουργό Υγείας κ. Κικίλια, με τις οποίες αρχικά έκλεισε τους Ναούς και στη συνέχεια επέτρεψε την παρουσία μόνο των κληρικών σε τούτους, δήθεν για να μην μολυνθούν οι πιστοί από τη Θεία Κοινωνία. Μάλιστα την απαγόρευση της Θείας Λειτουργίας και της Θείας Κοινωνίας η Κυβέρνηση τις είχε επιβάλει με τη χρήση αφόρητης αστυνομοκρατίας και αυστηρών προστίμων, και μάλιστα κατά ασεβέστατο τρόπο τη Μεγάλη Εβδομάδα και την Ανάσταση.

Σημειωτέον ότι εκείνες οι ΚΥΑ, με τις οποίες απαγορευόταν πλήρως η Θεία Λειτουργία και η Θεία Κοινωνία, ήταν αντίθετες προς το Σύνταγμα και το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων και υπό το επιβληθέν καθεστώς δημόσιας έκτακτης ανάγκης (public emergency), όπως απέδειξα με τα εξής άρθρα μου:

1 – Η προσωρινή απαγόρευση της λατρείας, για την προστασία της υγείας, παραβιάζει τη θρησκευτική ελευθερία

<https://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/35960-i-prosorini-apagoreusi-tis-latreias-gia-tin-prostasia-tis-ugeias-parabiazei-ti-thriskeutiki-eleutheria>)

2 – Γιατί η Κυβέρνηση επιμένει να παραβιάζει την ελευθερία της λατρείας και γιατί ο Αρχιεπίσκοπος την υποστηρίζει;

<https://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/36207-giati-i-kubernisi-epimenei-na-parabiazei-tin-eleutheria-tis-latreias-kai-giati-o-arxiepiskopos-tin-upostirizei>).

2 – Την παρελθούσα Κυριακή της Σαμαρείτιδος 17-5-2020, ο Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος αφόρισε τον Πρωθυπουργό κ. Κυριάκο Μητσοτάκη, την Υπουργό Παιδείας – Θρησκευμάτων κ. Νίκη Κεραμέως και τον Υφυπουργό

Πολιτικής Προστασίας κ. Νίκο Χαρδαλιά - μετά τη Θεία Λειτουργία την οποία τέλεσε στον Ιερό Ναό της Φανερωμένης Αιγίου μπροστά στην εικόνα της Παναγίας Τρυπητής ή της Υπεραγίας Θεοτόκου της Ζωοδόχου Πηγής, της Πολιούχου του Αιγίου - με την ιεροτελεστία αφορισμού, όπως είναι καταχωρημένη στο blog του Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας (βλ. το video της ιεροτελεστίας του αφορισμού σε: <https://www.youtube.com/watch?v=-VhIL6Ld9qI&feature=youtu.be>), (βλ. το κείμενο του αφορισμού σε: <https://mkka.blogspot.com/>).

3 - Ερωτάται αν ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Ιερώνυμος Β΄ έδωσε εντολή να εκδοθεί δελτίο τύπου της Ιεράς Συνόδου ανήμερα την Κυριακή της Σαμαρείτιδος 17-5-2020, όταν οι Συνοδικοί Μητροπολίτες – Μέλη της Διαρκούς Συνόδου βρίσκονταν στις Επαρχίες τους ή λειτουργούσαν σε Ναούς των Μητροπόλεών τους και γι' αυτό δεν συνεδρίασε είτε με φυσική παρουσία είτε μέσω τηλεδιάσκεψης η ίδια Διαρκής Σύνοδος. Ποιος άραγε άλλος εκκλησιαστικός αξιωματούχος θα μπορούσε να δώσει τέτοια εντολή, πλην του Αρχιεπισκόπου; Αν τη συγκεκριμένη εντολή έδωσε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, δεν είχε σχετική εξουσιοδότηση της Διαρκούς Συνόδου και θα έπρεπε την προσωπική του άποψη να την εμφανίσει δημοσίως ως προσωπική άποψη του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και όχι ως δήθεν απόφαση της Διαρκούς Συνόδου. Το από 17-5-2020 δελτίο τύπου της φερόμενης «Διαρκούς Συνόδου»

1) υποστηρίζει άμεσα τα τρία κυβερνητικά στελέχη που αφορίστηκαν από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων κ. Αμβρόσιο εκείνη την Κυριακή το πρωί, επειδή αμφισβήτησαν τη θεία φύση του Χριστού, η μεν Υπουργός Παιδείας – Θρησκευμάτων κα Κεραμέως με τη βλασφημία της Θείας Κοινωνίας ότι δήθεν μολύνει με κορωναιϊό, οι δε Πρωθυπουργός κ. Κυριάκος Μητσοτάκης και Υφυπουργός Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκος Χαρδαλιάς με την προώθηση της υποδομής για το τσιπάρισμα (νομοθετική δυνατότητα επιβολής υποχρεωτικού εμβολιασμού, διοικητική εισαγωγή του 5G), και

2) αποδοκιμάζει έμμεσα τον συνάδελφο Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων.

Το από 17-5-2020 δελτίο τύπου της φερόμενης «Ιεράς Συνόδου» έχει ως εξής:

«Κατόπιν σχετικών ερωτημάτων δημοσιογράφων ανακοινώνεται ότι μόνο η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) της Εκκλησίας της Ελλάδος, δηλαδή η Ολομέλεια των Μητροπολιτών Της, έχει την αρμοδιότητα επιβολής του αφορισμού σε βάρους μέλους της ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος.

Κατά το άρθρο 4 περίπτωση θ' του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος (νόμος 590/1977, ΦΕΚ Α' 146/31.5.1977): «Η Ι.Σ.Ι. της Εκκλησίας της Ελλάδος αποφαινεται περί παντός ζητήματος αφορώντος εις την Εκκλησίαν. Ειδικώτερον αύτη:... θ) Αποφασίζει δια την επιβολήν ποινής αφορισμού κατά τα υπό των Ιερών Κανόνων οριζόμενα».

Κάθε απόφαση καταγνώσεως του αφορισμού εναντίον μέλους της ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία δεν εκδόθηκε από την Ιερά Σύνοδο της Ιεραρχίας Της, είναι ανυπόστατη και ανίσχυρη.

Εκ του Γραφείου Τύπου της Ιεράς Συνόδου».

4 – Τον αφορισμό της η Υπουργός Παιδείας – Θρησκευμάτων κα Νίκη Κεραμέως σχολίασε, σε συνέντευξή της στην τηλεόραση του ANT1, ως εξής:

«Θα μπορούσα να απαντήσω με πολλούς τρόπους στο συγκεκριμένο θέμα. Ο καθένας μπορεί να λέει και να πράττει όπως κρίνει. Εγώ θεωρώ ότι κινηθήκαμε υπεύθυνα με γνώμονα πάντα την προστασία της δημόσιας υγείας και το δημόσιο συμφέρον προκειμένου να προστατεύσουμε τους πιστούς κάθε δόγματος.

Κι αυτό παρά την εξαιρετική δυσκολία του εγχειρήματος και το πολύ δυσάρεστο του όλου εγχειρήματος. Ας μην αφήσουμε, όμως, κάποιες ακραίες θέσεις και πράξεις να αμαυρώσουν το κλίμα και όλα αυτά τα σημαντικά που κερδίσαμε όλοι μαζί ενωμένοι» (<https://www.romfea.gr/diafora/37128-kerameos-as-min-afisoume-kapoies-akraies-prajeis-na-amaurosoun-to-klima>).

5 – Τον αφορισμό του ο Υφυπουργός Πολιτικής Προστασίας κ. Νίκος Χαρδαλιάς σχολίασε ως εξής:

«Σήμερα είναι μια μέρα χαράς και ελπίδας. Άνοιξαν και πάλι οι Εκκλησίες μας. Αυτή τη μέρα κανένας κήρυκας του μίσους και της αμάθειας δεν μπορεί να τη χαλάσει.

Όσοι μεγαλώσαμε με αρχές και αξίες, με την Πίστη μας να μας κατευθύνει και να μας οδηγεί, μάθαμε ν' αγαπάμε και να συγχωρούμε. Όχι να μισούμε.

Σήμερα το πρωί, την ώρα του ανυπόστατου Μεγάλου Αφορισμού, επισκέφθηκα τον ΙΝ της ενορίας μου τον Άγιο Γεώργιο Καρέα και άναψα ένα κεριό προσευχόμενος για την ψυχή εκείνων που με πρόσχημα την Χριστιανοσύνη μας κηρύσσουν το μίσος.

Η Ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος απαντάει σε όλα...».

6 - Ο Πρωθυπουργός κ. Κυριάκος Μητσοτάκης δεν σχολίασε τον αφορισμό του.

7 – Ο Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων κ. Αμβρόσιος, στις 18-5-2020 σε ανάρτησή του στο προσωπικό του blog, απάντησε, μεταξύ άλλων, στα ανωτέρω σχόλια της κας Νίκης Κεραμέως, Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων, και του κ. Νίκου Χαρδαλιά, Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων, ως εξής:

«Το σφάλλειν ανθρώπινον, το εμμένειν σατανικόν», έλεγαν οι σοφοί άνθρωποι σε άλλες εποχές! Δυστυχώς όμως στην εποχή μας βλέπουμε την αλλοίωση των χαρακτήρων! Τα ηγετικά Πρόσωπα της Κοινωνίας σήμερα ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ τα λάθη τους! Οπότε ο πέλεκυς, ως παιδαγωγικό μέσο, καθίσταται αναγκαίος!

Η Κυρία Κεραμέως, ως Υπουργός των Θρησκευμάτων, την 30ήν Απριλίου 2020 προέβη σε μια Δήλωση... ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ για την συνείδηση των Ορθοδόξων Χριστιανών! Υποστήριξε την άποψη ότι με το σάλιο μεταδίδεται ο Κορονοϊός και συνεπώς οι πιστοί πρέπει να μη μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού! Υποστήριξε την άποψη, ότι αυτό υποστηρίζουν «οι ειδικοί», δηλ. κάποιιοι γιατροί, πλην όμως για τα θέματα της θείας λατρείας «ειδικοί» προκειμένου για τη

Θεία Κοινωνία δεν είναι οι γιατροί... αλλ' οι Επίσκοποι και γενικώτερα οι Κληρικοί, οι οποίοι και τελεσιουργούν το Μυστήριο. Γιατί η Κυρία Υπουργός κλείνει τα αυτιά της στον εξαιρετο και ευλαβέστατο κληρικό του Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων Δυτικής Αττικής, τον π. Στέφανο Νταλιάνη;

Με μια ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ επιστολή μας προς την Κυρίαν Κεραμέως, με ημερομηνίαν την 1^η Μαΐου, της υπεδείξαμε το φρικτό λάθος της και την παρεκαλέσαμε να το επανορθώσει με μια νεώτερη Δήλωσή της. Ο υποβαλών την παράκλησιν και χαράσσων τις γραμμές αυτές, είναι και αυτός ένα Δημόσιο Πρόσωπο, ένας Ιεράρχης της Εκκλησίας του Χριστού, ο οποίος μάλιστα υπηρέτησε την Μητέρα Εκκλησία και την Πατρίδα μας επί ΠΕΝΗΝΤΑ και ΟΚΤΩ έτη, εκ των οποίων τα ΣΑΡΑΝΤΑ ΤΡΙΑ (43) ως Αρχιερέυς! Και μόνον δια το γεγονός αυτό ώφειλε να μας δώσει μιά απάντηση. Έστω και με ένα τηλεφώνημα! Δυστυχώς δεν το έπραξε! Μας αγνόησε παντελώς!

Έτσι, με μια δεύτερη επιστολή μας, με ημερομηνίαν 14 Μαΐου υπομνήσαμε την εκκρεμότητα και παρεκαλέσαμε να μην μας αγνοήσει, διότι οι συνέπειες θα είναι πολύ σοβαρές! Δυστυχώς και για δεύτερη φορά... απέρριψε την ικεσία μας...

Οπότε ο κόμπος έφθασε στο χτένι!... Και το πράττομεν όχι από μίσος, όχι από κακία, αλλά από αγάπη! (...)

(...) και τοιουτοτρόπως εξοφλούμε το χρέος μας ως Ιεράρχης, δηλ. ως υπερασπιστής της μοναδικής και αληθινής Χριστιανικής Πίστεως! Η ενέργειά μας ασφαλώς και θα ταράξει τα λιμνάζοντα ύδατα! Είναι και αυτός ένας από τους στόχους μας! Διότι, ενώ η Ορθοδοξία μας αλλοιώνεται και παραχαράσσεται, δυστυχώς η Ιεραρχία μας «κοιμάται τον ύπνον του δικαίου»!!!! Μακάρι η τολμηρή αυτή ενέργειά μας να αφυπνήσει τις συνειδήσεις των Αδελφών μας Αρχιερέων προς δόξαν Κυρίου.

Στους αφωρισμένους πλέον... εύχομαι ΚΑΛΗΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ!».

8 – Ο τέως Υπουργός Παιδείας – Θρησκευμάτων του ΣΥΡΙΖΑ κ. Νίκος Φίλης σχολίασε τον ανωτέρω αφορισμό από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο ως εξής:

«Δεν με αφορά η γραφικότητα και η μισαλλοδοξία του ακραίου ιδιώτη κ. Αμβρόσιου... Αλλά με ενδιαφέρει η στάση της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία είπε ότι μόνο η ίδια με συνεδρίαση μπορεί να αφορίσει. Γίνεται εν έτει 2020 η Εκκλησία να μπορεί να αφορίσει όποιον θέλει; Τον πρωθυπουργό ή τον οποιονδήποτε κρατικό λειτουργό; Δεν μπορεί η Εκκλησία να διατηρεί το αναχρονιστικό προνόμιο του αφορισμού»

9 – Ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του Star της 18-5-2020, δήλωσε ότι «οι διαποιμαίνοντες επίσκοποι μια κανονική δικαιοδοσία μπορούν να καταγνώσουν την αίρεση, την κακοδοξία (...) αλλά η αποκοπή από το Σώμα της Εκκλησίας ενός μέλους της γίνεται μόνο συνοδικώς»

10 – Ο Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, μιλώντας σε δημοσιογράφους στην Καλαμάτα στις 19-5-2020, όταν ρωτήθηκε για τον αφορισμό των ανωτέρω πολιτικών – κυβερνητικών στελεχών από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο, απάντησε τα εξής:

«Έχουμε να συζητήσουμε σοβαρά πράγματα, όχι να γελάμε μεταξύ μας»

<https://www.romfea.gr/diafora/37155-messinias-gia-aforismo-exoumena-suzitiseume-sobara-pragmata-oxi-na-gelame-metaju-mas>).

11 – Ο Μητροπολίτης Λαγκαδά κ. Ιωάννης συντάχθηκε, στις 19-5-2020 στη συνέντευξή του στην ΕΡΤ, με το ανωτέρω αναφερόμενο από 17-5-2020 φερόμενο ως ανακοινωθέν του «Γραφείου Τύπου της Ιεράς Συνόδου»

12 – Ο δημοσιογράφος κ. Δήμος Βερούκιος μίλησε για τους αφορισμούς της κας Νίκης Κεραμέως (Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων), του κ. Κυριάκου Μητσοτάκη (Πρωθυπουργού) και κ. Νίκου Χαρδαλιά (Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης

Κρίσεων) από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο, σε ζωντανή σύνδεση που είχε με τη δημοσιογράφο κα Σταματίνα Τσιμτσιλή στην εκπομπή της Happy Day της τηλεόρασης του Αlpha. Στην ίδια εκπομπή ο κ. Βερύκιος αποκάλυψε την προσωπική του εμπειρία, όταν τον Αύγουστο του 2018 είχε υποστεί τον αφορισμό του Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβροσίου για βλάσφημη παραποίηση εικόνας της Παναγίας που είχε κάνει.

Ο διάλογος του κ. Βερύκιου με την κα Τσιμτσιλή για την προσωπική εμπειρία του μετά τον αφορισμό του από τον Μητροπολίτη κ. Αμβρόσιο έχει ως εξής:

Βερύκιος:

«Θέλω, μια και μιλάμε για την Εκκλησία, να σταθώ σε ένα θέμα που με αγγίζει και προσωπικά.

Η ενέργεια του πρώην Μητροπολίτη Αιγιαλείας του Αμβροσίου με τον αφορισμό του Πρωθυπουργού και δύο Υπουργών.

Θα μπορούσα να πω χαριτολογώντας: Καλώς ήλθατε στο κλάμπ. Γιατί ο Αμβρόσιος έχει αφορίσει και εμένα.

Όμως το προσεγγίζω εντελώς από άλλη οπτική γωνία το θέμα αυτό και λέω ότι αυτά είναι κακά πράγματα.

Γιατί η κατάρα ενός ρασοφόρου, ενός ιεράρχη, είναι βαρύ πράγμα.

Και πολύ περισσότερο όταν αυτή η κατάρα πέφτει σε ανθρώπους της παραγωγικής διαδικασίας...

Άλλο να αφορίζεις και να καταριέσαι, γιατί ο αφορισμός είναι κατάρα, τον Κυβερνήτη μιας χώρας, που έχει πολλά εμπόδια μπροστά του να αντιμετωπίσει, και μία γυναίκα, μία μάνα, με δύο ανήλικα παιδιά. Και βάζω τελευταίο τον σερίφη (= Χαρδαλιά). Ο σερίφης είναι στην ίδια την κατηγορία τη δική μου.

Ακούστε κάτι: Θα σας το πω για πρώτη φορά.

Εγώ τις κατάρες του Αμβροσίου της αφήφισα. Τις πήρα για καλαμπούρι.

Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα.

Σας αποκαλύπτω σήμερα ότι μετά τις κατάρτες του Αμβρόσιου «με πήρε και με σήκωσε.

Τέσσερις φορές μπήκα στο χειρουργείο.

Έμπαινα από το ένα κρεβάτι του νοσοκομείου στο άλλο.

Και είχα την Ιερά Σύνοδο όλη.

Ο έρμος ο Σεραφεΐμ, ο Μητροπολίτης Πειραιώς, έτρεχε από πίσω να ξορκίζει.

Και το λέω αυτό, γιατί και ο Πρωθυπουργός και η Κεραμέως και ο σερίφης (= Χαρδαλιάς) θα πρέπει να προσέχουν αυτήν την περίοδο.

Εγώ την πάτησα. Εγώ σας λέω τον προσωπικό μου Γολγοθά.

Δεν είναι μικρό πράγμα να σε καταριέται παπάς».

Σταματίνα Τσιμτσιλή:

«Είναι τραγωδία».

Βερύκιος:

«Και κάτι άλλο να προσθέσω.

Όταν ο Αμβρόσιος καταριέται, δεν καταριέται μόνο το πρόσωπο αλλά και τους ανθρώπους που σπεύδουν να τον βοηθήσουν.

Να δείτε τί έπαθε ο γιατρός μου, ο Νώντας ο Γαβριηλίδης.

Και ποιόν δεν έβαλα να τον πάρει (τον Αμβρόσιο) στο τηλέφωνο να τον ηρεμήσει. Τον Τάκη τον Μπαλτάκο; Έπιασα όλα τα άκρα».

Τσιμτσιλή:

«Πότε άρχισες να πιστεύεις ότι τα χειρουργεία σου δεν είναι τυχαία και συνδυάζονται με τον αφορισμό του Αμβρόσιου;»

Βερύκιος:

«Αμέσως μετά».

Τσιμτσιλή:

«Εννοώ στο δεύτερο, στο τρίτο;»

Βερύκιος:

«Μωρέ και στο δεύτερο και στο τρίτο.

Έπαιρνα τον έναν Μητροπολίτη μετά τον άλλον και τον παρακαλούσα. Μητροπολίτης Χίου, Πειραιώς».

Αξίζει να σημειωθεί ότι, μετά τον αφορισμό του Βερούκιου το 2018, η (Διαρκής) Ιερά Σύνοδος αποδέχθηκε τη (δημόσια) μετάνοιά του.

Στη (Διαρκή) Σύνοδο αναγνώστηκε η επιστολή μετανοίας την οποία απεύθυνε προς αυτήν ο γνωστός δημοσιογράφος.

Είχε δηλώσει τότε ο εκπρόσωπος Τύπου της (Διαρκούς) Συνόδου, ο Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος τα εξής:

«Ανεγνώσθη πράγματι η επιστολή – δήλωση μετανοίας, την οποία ο κ. Βερούκιος απέστειλε στην Ιερά Σύνοδο. Η Ιερά Σύνοδος επισημαίνει το μέγιστο λάθος και το μέγιστο σφάλμα το οποίο διεπράχθη δια της παραποιήσεως του Αγιωτάτου προσώπου της Παναγίας, όμως στην μακροθυμία που δείχνει πάντοτε η Εκκλησία, εδέχθη και την μετάνοια του κ. Βερούκιου»

(βλ. την εν λόγω συνέντευξη του κ. Δήμου Βερούκιου σε: https://www.youtube.com/watch?time_continue=7&v=kiyo5wpBbec&feature=emb_logo).

Η δημόσια δήλωση μετανοίας του κ. Δήμου Βερούκιου προς την Διαρκή Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, κατά έγκυρες πληροφορίες, έγινε κατόπιν σχετικής υποδείξεως του Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβροσίου προς τον κ. Βερούκιο, όταν υπήρξε προσέγγιση, μέσω τρίτου εκκλησιαστικού προσώπου, τούτου με τον Μητροπολίτη. Κατόπιν της εν λόγω δημόσιας δήλωσής του, ο Μητροπολίτης Αμβρόσιος έλυσε τον αφορισμό του κ. Βερούκιου με σχετική ιεροτελεστία στην οποία αναγνώστηκε η συγχωρητική ευχή.

13 - Άλλες περιπτώσεις αφορισμών από την Επανάσταση του 1821 μέχρι σήμερα αναφέρονται, από ιστορική άποψη - οι πρώτες επτά περιπτώσεις αφορούν αφορισμό από την Ορθόδοξη Εκκλησία και η όγδοη αφορά αφορισμό από την Καθολική Εκκλησία -, οι ακόλουθες:

Α) Θεόδωρου Κολοκοτρώνη (και άλλων κλεφτοκαπεταναίων της Πελοποννήσου, το 1806, από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄),

Β) Μιχαήλ Σούτσου και Αλέξανδρου Υψηλάντη (από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, εξαιτίας της εξέγερσης κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας),

Γ) Ανδρέα Λασκαράτου (αρχικά από τον Μητροπολίτη Κεφαλληνίας και στη συνέχεια από την Ιερά Σύνοδο, εξαιτίας του έργου του «Μυστήρια της Κεφαλονιάς – Οι σκέψεις απάνου στην οικογένεια, στη θρησκεία και στην πολιτική στην Κεφαλονιά», αν και ο μακαριστός καθηγητής και πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Μεταλληνός κατέβαλε φιλότιμη προσπάθεια να αποδείξει ότι ο εν λόγω αφορισμός ήταν ανυπόστατος),

Δ) Εμμανουήλ Ροΐδη (από την Ιερά Σύνοδο, εξαιτίας του έργου του «Πάπισσα Ιωάννα»),

Ε) Ελευθερίου Βενιζέλου (12-12-1916 από την Ιερά Σύνοδο της Βασιλικής Κυβέρνησης των Αθηνών). Πρόκειται για πολιτικό, άρα καταχρηστικό, αφορισμό από τους πολιτικούς του αντιπάλους, εκκλησιαστικούς και πολιτικούς,

ΣΤ) Νίκου Καλογερόπουλου (δύο φορές, την πρώτη φορά το 1975 για το ανέβασμα του θεατρικού έργου «Μπαμπούλας», με αφορισμό στον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, και τη δεύτερη φορά με ομαδικό αφορισμό των ηθοποιών και λοιπών παραγόντων της τηλεοπτικής σειράς «Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται»)

Ζ) Θόδωρου Αγγελόπουλου και Μαρτσέλο Μαστρογιάννι (16-12-1990 από τον τότε Μητροπολίτη Φλωρίνης κυρό Αυγουστίνο Καντιώτη, εξαιτίας των γυρισμάτων της ταινίας «Μετέωρο βήμα του πελαργού»),

Η) Μάρκου Βαμβακάρη (που ήταν Καθολικός και ο οποίος αφορίστηκε από την Καθολική Εκκλησία εξαιτίας του διαζυγίου του και του νέου γάμου του το 1942. Ο αφορισμός του άρθηκε από την Καθολική Εκκλησία το 1966 με τη χορήγηση της «χάρης της κοινωνίας» των Καθολικών).

Οι αφορισμοί του 1820 από το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν έχουν καταχωρηθεί στους επίσημους αφορισμούς.

Ο Νίκος Καζαντζάκης ουδέποτε αφορίστηκε.

(εφημερίδα «Μακελειό», 23-24.5.2020, σελ. 3-4).

14 – Οι Μητροπολίτες της Εκκλησίας της Ελλάδος – πλην των Μητροπολιτών Πειραιώς κ. Σεραφείμ, Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου και Λαγκαδά κ. Ιωάννη, οι οποίοι έκαναν δημόσιες δηλώσεις αμφισβήτησης της εγκυρότητας – αποδέχθηκαν σιωπηρά τον αφορισμό του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως και του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκου Χαρδαλιά από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο. Διότι δεν προέβησαν σε δημόσιες δηλώσεις αμφισβήτησης της εγκυρότητας του εν λόγω αφορισμού.

15 – Ο Πρωτοσυγκελλεύων της Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου, Επίσκοπος Δορυλαίου και Ηγούμενος της Μονής Τζαγκαρόλων Ακρωτηρίου Χανίων κ. Δαμασκηνός της Εκκλησίας της Κρήτης συναντήθηκε, στην εν λόγω Μονή στις 21-5-2020, με τον Πρωθυπουργό κ. Κυριάκο Μητσοτάκη, με τον οποίο, όπως γράφηκε σε σχετικό δημοσίευμα, διατηρεί φιλικές σχέσεις από ετών (<https://www.romfea.gr/diafora/37202-stin-agia-triada-tzagkarolon-o-prothupourgos>).

16 – Ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου κ. Δαμασκηνός της Ημιαυτόνομης Εκκλησίας της Κρήτης τέλεσε, στις 23-5-2020, το Ζετές μνημόσυνο του πρώην Πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, με παρουσία, μεταξύ των άλλων, του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος στον Αργουλιδέ Ακρωτηρίου Χανίων (<https://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio-ts/arxiepiskopi-kritis/37210-parousia-tou-prothupourgou-to-mnimosuno-tou-konstantinou-mitsotaki>).

3 – ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΡΘΡΟΥ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

3.1. – ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΕ Ο ΕΝ ΛΟΓΩ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ;

Κατά το έγγραφο της τελετής του αφορισμού, ο αφορισμός της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως επιβλήθηκε για την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου, με τον έμμεσο ισχυρισμό της, ο οποίος αντιβαίνει προς την Ορθόδοξη πίστη, ότι η Θεία Κοινωνία δήθεν μολύνει με κορωναιϊό τους μεταλαμβάνοντες:

1) μέσω της σχετικής δήλωσης της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως στην τηλεόραση του Σκάι στις 30-4-2020, και

2) μέσω της αντισυνταγματικής και αντίθετης προς το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και υπό καθεστώς δημόσιας έκτακτης ανάγκης, απαγόρευσης της θείας λατρείας αρχικά για όλους τους πιστούς και στη συνέχεια για μόνους τους λαϊκούς με τις συνεχόμενες ΚΥΑ της Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων κας Νίκης Κεραμέως και του Υπουργού Υγείας κ. Κικίλια.

Κατά το έγγραφο της τελετής του αφορισμού, ο αφορισμός του Πρωθυπουργού κ. Κυριάκου Μητσοτάκη και του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκου Χαρδαλιά επιβλήθηκε επίσης για την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου, δηλαδή:

«για την, εν μέσω εγκλεισμού των πολιτών στα σπίτια τους, (διαφαινόμενη) προετοιμασία της υποδομής του υποχρεωτικού εμβολιασμού και του τσιπαρίσματος με το χάραγμα του Αντιχρίστου» (π.χ. ψήφιση Νόμου για τη δυνατότητα υποχρεωτικού εμβολιασμού, έκδοση ΚΥΑ για την εισαγωγή του 5G που είναι απαραίτητο για την επικοινωνία κεντρικού υπολογιστή και ενδεχόμενου εμφυτευμένου microchip), εννοούμενων των σχετικών δημόσιων εξαγγελιών του Bill Gates, συνιδρυτή της Microsoft

(βλ. το άρθρο μου με τίτλο «Πιθανό τσιπάρισμα μέσω ενδεχόμενου υποχρεωτικού εμβολιασμού λόγω κορωναιϊού, <https://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/36987-pithano-tsiparisma-meso-endexomenou-upoxreotikou-emboliasmou-logo-koronaίου>).

Σημειωτέον ότι μια πιο σύγχρονη μορφή τσιπαρίσματος - σε σύγκριση με το τσιπάρισμα μέσω εμφύτευσης microchip με σύριγγα στο χέρι - θα ήταν με nanochips. Τούτα δεν διακρίνονται με γυμνό μάτι και θα μπορούσαν να εγχυθούν σε χημικό κράμα εμβολίου κορωναιϊού, το οποίο θα είχε τις δικές του παρενέργειες, όπως και τα λοιπά εμβόλια, και το οποίο θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί ενδοφλέβια, και έτσι τα nanochips θα μπορούσαν να κυκλοφορούν στο αίμα.

Πληροφορίες για τα nanochips δεν δίνονται από τις εταιρίες παραγωγής τους, ούτε από άλλες πηγές ενημέρωσης, διότι 1) υπάρχει ζήτημα αποφυγής της βιομηχανικής κατασκοπίας, 2) οι εταιρίες δεν δίνουν πληροφορία για το επίπεδο της τεχνολογίας τους, η οποία – όπως γνωρίζουν οι ειδικοί - βρίσκεται κατά μέσον όρο 20 χρόνια μπροστά, και 3) οι εταιρίες έχουν τη δική τους πολιτική στην παραγωγή και πώληση των σχετικών προϊόντων τους.

Πιθανώς μπορούμε να πάρουμε μια αναλογική ενημέρωση για το σημερινό επιστημονικό και τεχνολογικό επίπεδο των nanochips από εκείνο των nanorobots (ή nanobots). Σημειωτέον ότι τα nanochips είναι διαφορετικά από τα nanorobots. Για το σημερινό επιστημονικό και τεχνολογικό επίπεδο των nanorobots βλέπετε το άρθρο με τίτλο «Τα νανορομπότ μπήκαν στη μάχη κατά του καρκίνου...»

Συνεπώς, κατά το ανωτέρω έγγραφο της τελετής του αφορισμού, συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού, από εκείνους στους οποίους απευθύνθηκε και τους οποίους αφορά ο αφορισμός (κ. Μητσοτάκης και κ. Χαρδαλιάς). Διότι το ενδεχόμενο τσιπάρισμα – οι υποδομές του οποίου άρχισαν να στήνονται με τη διοικητική εισαγωγή της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης (παρά τα πλεονεκτήματά της) και της τεχνολογίας 5G, δεδομένης της ύπαρξης της τεχνολογίας των υπερυπολογιστών (ή κεντρικών υπολογιστών) – παράγει αποτέλεσμα κατάργησης του σφραγίσματος της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, κατά το βιβλίο της Αποκαλύψεως του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου (κεφάλαιο 13, στίχοι 16-18).

Σημειωτέον ότι το χάραγμα του Αντιχρίστου καταργεί – κατά το βιβλίο της Αποκαλύψεως του Ευαγγελιστή Ιωάννη, όπως ερμηνεύεται από την πατερική ερμηνεία (ιδίως Υπομνήματα στην Αποκάλυψη του

Οικουμενίου, του Ανδρέα Καισαρείας και του Αρέθα Καισαρείας) - την σφραγίδα της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος που δίδεται στον πιστό με το μυστήριο του χρίσματος, και άρα τον αφορίζει de facto από την Εκκλησία παραδίδοντάς τον οριστικά και αμετάκλητα στον Σατανά, αφού, μέσω της τεχνολογίας του mind control, του στερεί τη δυνατότητα μετανοίας. Αλλά αυτά τα θέματα θα τα εξετάσω σε επόμενο άρθρο μου για τη θεολογική διάσταση του τσιπαρίσματος μέσω υποχρεωτικού εμβολιασμού.

3.2. – Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΙ ΑΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΟΣ;

Επειδή επιβλήθηκε στα τρία κυβερνητικά στελέχη, ο αφορισμός του Μητροπολίτη Αμβροσίου δεν αποκτά γι' αυτό και μόνο το λόγο πολιτικό και άρα καταχρηστικό χαρακτήρα. Διότι ο αφορισμός επιβλήθηκε για τη δογματική προσβολή της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού, ο οποίος έχει ένα Πρόσωπο και δύο φύσεις, μια θεία και μια ανθρώπινη, κατά τις διακρίσεις μεταξύ της κας Νίκης Κεραμέως και των κυρίων Κυριάκου Μητσοτάκη και Νίκου Χαρδαλιά, οι οποίες περιέχονται στο υποκεφάλαιο 3.1.

Ο αφορισμός του Μητροπολίτη Αμβροσίου – κατά τη διάκριση των εκδοτών του Πηδαλίου και ερμηνευτών των ιερών κανόνων Αγαπίου ιερομονάχου και Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου - δεν είναι άλογος (δηλαδή χωρίς αποδεδειγμένη κανονική αιτία) και παρά κανόνα γενόμενος, αλλά είναι εύλογος και κατά τους κανόνες (Αγία Γραφή – Ιερά Παράδοση – Ιεροί Κανόνες) γενόμενος, σύμφωνα με το σκεπτικό το οποίο περιλαμβάνεται στο υποκεφάλαιο 3.4. Οι ίδιοι ερμηνευτές διακρίνουν τον αφορισμό α) σε εύλογο και κανονικό, τον κατά τους κανόνες γινόμενο, και β) σε άλογο και παρά τους κανόνες γινόμενο.

(Αγαπίου ιερομονάχου – Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη, Πηδάλιο, Ερμηνεία στον 1^ο κανόνα Ιωάννη του Νηστευτή, και υποσημείωση 2).

Για τον χωρίς κανονικό λόγο αφορισμό, ο Αρχιεπίσκοπος Σμύρνης Βασίλειος γράφει ότι ο καταχρηστικός αφορισμός, ήταν αποκύημα της παπικής εκκλησίας του μεσαίωνα, καθότι μέσω αυτού οι πάπες ανύψωσαν στον κολοφώνα της κοσμικής δόξας και απολυταρχίας τον

θρόνο τους στη Δύση, κατακεραυνώνοντας τους απειθούντες στις διατάξεις τους βασιλείς και λαούς. Από εκεί, όπως φαίνεται, αφού παρείσφρησε και στο Οικουμενικό Πατριαρχείο ως εκτελεστικό μέτρο, χρησιμοποιήθηκε ευρέως, από τον 15^ο έως και τον 19^ο αιώνα, εκσφενδονιζόμενος σε κάθε περίπτωση (και μάλιστα ιδίως για κοσμικές υποθέσεις) και παραπέμποντας πιστούς χριστιανούς για τους οποίους ο Χριστός πέθανε, σε αυτό το αιώνιο ανάθεμα, χωρίς κανονική αιτία και παρά τις διατάξεις των ιερών κανόνων.

(Βασιλείου Αρχιεπισκόπου Σμύρνης, Υπόμνημα περί Εκκλησιαστικού Αφορισμού, κατά τους θείους και ιερούς κανόνες και την διδασκαλία των θεηγόρων πατέρων της Ορθόδοξου Καθολικής του Χριστού Εκκλησίας, εν Κωνσταντινουπόλει 1892, εκ του Πατριαρχικού Τυπογραφείου, σελ. 47).

3.3. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΙΜΙΟ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΕΠΙΤΙΜΙΩΝ

Επιτίμιο (ή επιτιμία) είναι οι πνευματικές ποινές που επιβάλλονται στους πιστούς, ανάλογα με το αμάρτημα, είτε διηνεκώς (όπως η καθαίρεση των κληρικών για εγκλήματα κωλυτικά της ιεροσύνης), είτε προσκαίρως [όπως ο αφορισμός του αμαρτήσαντος πιστού από την κοινωνία των αχράντων μυστηρίων (αγιασμάτων) ή συγχρόνως και από τις κοινές ευχές της Εκκλησίας, δηλαδή από τη λοιπή λατρεία], και οι οποίες συντελούν στη διόρθωσή τους με τη μετάνοια, με σκοπό τη σωτηρία τους.

Το σύστημα των επιτιμιών αποτελεί την αγιογραφική και κανονική βάση τόσο για τα πνευματικά επιτίμια της εξομολόγησης (δηλαδή του *forum internum*, δηλαδή του εσωτερικού κριτηρίου), όσο και για τις πνευματικές ποινές των εκκλησιαστικών δικαστηρίων (δηλαδή του *forum externum*, του εξωτερικού κριτηρίου). Τα πνευματικά επιτίμια, που προβλέπονται από τους ιερούς κανόνες, αποτελούν το περιεχόμενο διαφόρων «κανονικών», δηλαδή συλλογών επιτιμιών, όπως το «Κανονικόν» του Αγίου Ιωάννη του Νηστευτή. Οι πνευματικές ποινές προβλέπονται από το κανονικό δίκαιο (δηλαδή το εσωτερικό δίκαιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας) ως γενικό δίκαιο των Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, και συμπληρωματικά από τους

καταστατικούς χάρτες των εν λόγω Εκκλησιών ως ιδιαίτερο δίκαιο καθεμίας από αυτές τις Εκκλησίες.

Σημειωτέον ότι οι καταστατικοί χάρτες των ίδιων Εκκλησιών είτε ψηφίζονται από τις Συνόδους των Ιεραρχιών τους, αν το σύστημα σχέσεων κράτους – εκκλησίας είναι εκείνο του θεσμικού χωρισμού (όπως στις Ευρωπαϊκές χώρες με κοινωνικώς επικρατούσα την Ορθόδοξη Εκκλησία, π.χ. Ρωσία, Σερβία, Βουλγαρία, Ρουμανία), είτε από τα Κοινοβούλια, αν το σύστημα σχέσεων κράτους – εκκλησίας είναι εκείνο της κρατικής εκκλησίας, όπως στην Ελλάδα (η οποία έχει, με βάση το άρθρο 3 Συντάγματος, ως κρατική εκκλησία την Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ελλάδα) και τη Φιλανδία, η οποία έχει δύο κρατικές εκκλησίες, δηλαδή α) την Ευαγγελικο-Προτεσταντική του 99% των Φιλανδών υπό θρησκευτικο-πολιτιστικό πρίσμα, και β) την Ορθόδοξη Εκκλησία της Φιλανδίας του 1% των Φιλανδών επίσης υπό θρησκευτικο-πολιτιστικό πρίσμα, δηλαδή όχι υπό το πρίσμα του θρησκεύεσθαι, δηλαδή του μετέχειν στις θρησκευτικές ακολουθίες.

Το κανονικό επιτίμιο της καθαίρεσης επισκόπου, πρεσβυτέρου ή διακόνου, για εγκλήματα κανονικά και κωλυτικά της ιεροσύνης, γίνεται με συνοδική απόφαση επισκόπων σε τακτική δίκη, όπου αποδεικνύεται το έγκλημα. Σύμφωνα με το Νόμο 5383/1932 για τα εκκλησιαστικά δικαστήρια της Εκκλησίας της Ελλάδος (άρθρο 17), η καθαίρεση επιβάλλεται πρωτοβάθμια από το Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο και δευτεροβάθμια από το Δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο.

Ο αφορισμός είναι κανονικό επιτίμιο ακοινωνησίας που επιβάλλεται στους κληρικούς όλων των βαθμών (επισκόπους, πρεσβυτέρους και διακόνους) και στους λαϊκούς, μέχρι τη συμπλήρωση του ορισθέντος χρόνου του, ανάλογα με το αποδεδειγμένο αμάρτημα, με τον ορισμό χρόνου μετανοίας, σύμφωνα με την Αγία Γραφή ή και τους ιερούς κανόνες, με σκοπό την θεραπεία τους με ειλικρινή μετάνοια και έργα ευσεβείας και κατόπιν αυτής την συγχώρησή τους.

Ο αφορισμός επί κληρικών ονομάζεται αργία, δηλαδή χωρισμός από την εκκλησιαστική υπηρεσία. Επιβάλλεται από την προϊσταμένη αρχή του κληρικού, δηλαδή επί πρεσβυτέρου και διακόνου από τον οικείο Επίσκοπο, ενώ επί Επισκόπου από την Σύνοδο των Επισκόπων.

Κατά το Νόμο 5383/1932 για τα εκκλησιαστικά δικαστήρια της Εκκλησίας της Ελλάδος (άρθρο 10), οι ποινές 1) της αργίας από πάσης ιεροπραξίας μέχρις έτους μετά ή άνευ στερήσεως του μισθού και των λοιπών εφημεριακών δικαιωμάτων, και 2) αργίας ενός μέχρι ενός και ημίσεος έτους μετά ή άνευ παύσεως ή μεταθέσεως, μπορούν να επιβάλλονται από το Επισκοπικό Δικαστήριο. Κατά το άρθρο 17 του ίδιου Νόμου, το Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο μπορεί να επιβάλλει, μέχρι το πενταπλάσιο, τις εν λόγω δύο ποινές. Κατά το άρθρο 23 του συγκεκριμένου Νόμου, το Πρωτοβάθμιο για τους Αρχιερείς Δικαστήριο μπορεί να επιβάλει σε Αρχιερείς τις ποινές 1) της αργίας από πάσης ιεροπραξίας μέχρι 6 μηνών, 2) της αργίας από πάσης ιεροπραξίας μέχρις ενός έτους, 3) την αργία από πάσης ιεροπραξίας μέχρι 10 έτη, και δ) την ισόβια αργία.

Ο αφορισμός επί λαϊκών λέγεται και ακοινωνησία. Οι λαϊκοί τους οποίους επιβάλλεται ο αφορισμός, χωρίζονται για τακτό χρονικό διάστημα από την κοινωνία των αχράντων μυστηρίων (= αγιασμάτων ή θεία κοινωνία) ή και από τις ευχές (δηλαδή τη λοιπή θεία λατρεία, πέραν της θείας λειτουργίας), ανάλογα με το αμάρτημα.

Το επιτίμιο του αναθέματος δηλώνει την τέλεια αποκήρυξη, για αιρετικά φρονήματα, από τους κόλπους της Εκκλησίας, εκτός της οποίας δεν υπάρχει σωτηρία, συνιστά μάλλον καταδίκη επιβαλλόμενη σε αιρεσιάρχες (ή αρχηγέτες αιρέσεων) που νοσοούν στην πίστη και διαστρέφουν τα σωτήρια δόγματα της πίστεως, και αποφασίζεται κανονικώς από σύνοδο, ύστερα από προηγούμενη ακριβή εξέταση και αποδεδειγμένη ομολογία του καταδικαζόμενου προσώπου ότι εμμένει στο ασεβές αιρετικό φρόνημα

(Βασιλείου Αρχιεπισκόπου Σμύρνης, Υπόμνημα περί Εκκλησιαστικού Αφορισμού, ο.π., σελ. 23-25).

Τα επιτίμια που εκφέρονται από τους κανόνες με τις φράσεις «καθαιρείσθω», «αφοριζέσθω» και «ανάθεμα έστω», οι εκδότες του του Πηδαλίου Αγάπιος ιερομόναχος και Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης ερμηνεύουν ότι προστάζουν τη σύνοδο των Επισκόπων να καθαιρούν τους κληρικούς, ή να αφορίζουν, ή να αναθεματίζουν τους αρχηγέτες αιρέσεων, όταν παραβαίνουν τους κανόνες. Όμως, αν η σύνοδος δεν καθαιρέσει τους κληρικούς, ή δεν αφορίσει, ή δεν αναθεματίσει τους

αρχηγέτες αιρέσεων, οι κληρικοί και οι λαϊκοί αυτοί ούτε καθηρημένοι, ούτε αφορισμένοι, ούτε αναθεματισμένοι ενεργεία είναι. Είναι, εν τούτοις, υπόδικοι στην παρούσα ζωή στην καθαίρεση, στον αφορισμό ή στον αναθεματισμό (δηλαδή είναι δυνάμει αλλά όχι ενεργεία καθαιρεμένοι, αφορισμένοι ή αναθεματισμένοι), ενώ στην άλλη ζωή είναι υπόδικοι στη θεία δίκη.

(Βλ. Αγαπίου ιερομονάχου – Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη, Πηδάλιο, ο.π., 3^{ος} Αποστολικός Κανόνας, υποσημείωση 2, σελ. 4-5).

Η έννοια αφορισμός είναι γενική και περιλαμβάνει όλα τα είδη εκκλησιαστικών επιτιμίων, τα οποία θα μπορούσαμε να διακρίνουμε σε επιτίμια (με στενή έννοια), δηλαδή εκείνα που αφορούν τα αμαρτήματα το ομολογούμενα στον χώρο της εξομολόγησης (*forum internum*), και σε εκκλησιαστικές ποινές, δηλαδή εκείνα τα επιτίμια που αφορούν τα αμαρτήματα του εξωτερικού κριτηρίου (ή εκκλησιαστικού δικαστηρίου), δηλαδή εκτός του χώρου της εξομολόγησης (*forum externum*).

Και η ανωτέρω γενική έννοια του αφορισμού σημαίνει ακοινωνησία και έχει διαφορετικά αποτελέσματα ανάλογα με το είδος του ή ανάλογα με την ιδιότητα του πιστού (κληρικού ή λαϊκού). Δεν ασχολούμαι στο παρόν άρθρο με τα αποτελέσματα του αφορισμού στους κληρικούς, δεδομένου ότι το ερώτημα του τίτλου του αφορά λαϊκούς.

Ως προς τους λαϊκούς η έννοια του αφορισμού περιλαμβάνει τον αφορισμό (με την ειδική έννοια) που επιβάλλεται σε αυτούς, ανάλογα με το είδος του.

Τα είδη του αφορισμού είναι τα εξής:

Α) Μεγάλος και μικρός αφορισμός. Ο μεγάλος αφορισμός επιβάλλεται από την εκκλησιαστική αρχή που έχει δικαιοδοτική αρμοδιότητα με εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο). Ο μικρός αφορισμός επιβάλλεται κατά την τέλεση του μυστηρίου της εξομολόγησης από τον εξομολόγο ή πνευματικό πατέρα, ως επίτροπο (δηλαδή εκπρόσωπο) του οικείου Επισκόπου, δεσμευόμενο από το απόρρητο της εξομολόγησης, για αμαρτίες ομολογούμενες στο χώρο της εξομολόγησης.

Β) Αφορισμός επιβαλλόμενος αυτοδικαίως από κανόνα [αυτοδικαίως επιβληθείσα ποινή, ή ποινή *latae sententiae*, κατά το κανονικό δίκαιο της Καθολικής Εκκλησίας (με τη νομική έννοια του όρου)], και αφορισμός επιβαλλόμενος από εκκλησιαστική αρχή που έχει δικαιοδοτική αρμοδιότητα εξωτερικού κριτηρίου (ή εκκλησιαστικού δικαστηρίου) [επιβλητέα από εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή ποινή, ή ποινή *ferendae sententiae*, επίσης κατά το κανονικό δίκαιο της Καθολικής Εκκλησίας (με τη νομική έννοια του όρου)]. Η μεταξύ τους διαφορά προκύπτει από τον τρόπο διατύπωσης του κανόνα.

Όταν ορίζει ο κανόνας «όποιος κάνει τούτο ή εκείνο ανάθεμα, ή έστω αφορισμένος ή έστω ακοινώνητος», τότε ο κανόνας αφορίζει ενεργεία και δεν χρειάζεται να επιβάλει τον αφορισμό ο προεστώς, αλλά χρειάζεται να φανερώσει ο προεστώς στην Εκκλησία ότι ο δείνα υπέπεσε στον αφορισμό ή στο ανάθεμα. Όταν ο κανόνας ορίζει ότι «όποιος κάνει τούτο ή εκείνο αφοριζέσθω», τότε ο κανόνας δεν αφορίζει αλλά αναθέτει στους προεστώτες την επιβολή του αφορισμού.

[Βλ. Χρυσάνθου Ιεροσολύμων (του Νοταρά) «Περί Αφορισμού, σε: Π. Μιχαηλάρη, Η Πραγματεία του Χρυσάνθου Ιεροσολύμων «Περί Αφορισμού», ο.π., σελ. 43-49 και 54-56].

Πρέπει να επισημανθεί ότι, εξ όσων γνωρίζω, εξαφανίστηκε η διάκριση μεταξύ αφορισμού (και εν γένει επιτιμίου) *latae sententiae* και αφορισμού (και εν γένει επιτιμίου) *ferendae sententiae* στους μετά τον Χρυσάνθο Ιεροσολύμων Ορθόδοξους ειδικούς του Κανονικού Δικαίου.

Παράδειγμα αφορισμού ενεργεία από κανόνα είναι αυτό που μας δίνει η Εγκύκλιος του 1848 που περιέχει την απάντηση των Ορθόδοξων Πατριαρχών της Ανατολής προς τον Πάπα Πίο 9^ο. Το παράδειγμα αυτό αφορά την βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, που πραγματοποιείται με την αμφισβήτηση οποιασδήποτε διαστάσεως της θεολογικής (δογματικής) αλήθειας για το Θεανθρώπινο Πρόσωπο του Χριστού με τις δύο του φύσεις, τη θεία και την ανθρώπινη, και η οποία πραγματώνεται είτε μέσω αίρεσης είτε μέσω αθεΐας. Η παράγραφος 20 της εν λόγω Εγκυκλίου αναφέρει τα εξής:

«Η γαρ πίστις ημών, αδελφοί, ουκ εξ ανθρώπων ουδέ δι' ανθρώπου, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού, ήν εκήρυξαν οι θείοι Απόστολοι, εκράτυναν αι ιεραί οικουμενικαί Σύνοδοι, παρέδωκαν εκ

διαδοχής οι μέγιστοι σοφοί Διδάσκαλοι της οικουμένης και επεκύρωσαν τα εκχυθέντα αίματα των αγίων Μαρτύρων. «Κρατώμεν της ομολογίας, ήν παρελάβομεν άδολον παρά τηλικούτων ανδρών, αποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ως υπαγόρευμα του διαβόλου. Ο δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ελλιπή την κεκηρυγμένην ορθόδοξον πίστιν.

Αλλ' αυτή πεπληρωμένη ήδη εσφράγισται, μη επιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αύξησιν, μήτε αλλοίωσιν ηντιναούν, και ο τολμών ή πράξαι ή συμβουλεύσαι ή διανοηθήναι τούτο, ήδη ηρνήθη την πίστιν του Χριστού, ήδη εκουσίως καθυπεβλήθη εις το αιώνιον ανάθεμα δια το βλασφημείν εις το Πνεύμα το άγιον, ως τάχα μη αρτίως λαλήσαν εν ταις Γραφαίς και δια των οικουμενικών Συνόδων.

Το φρικτόν τούτο ανάθεμα, αδελφοί και τέκνα εν Χριστώ αγαπητά, ουκ εκφωνούμεν ημείς σήμεραν, αλλ' εξεφώνησε πρώτος ο Σωτήρ ημών: «Ός αν είπη κατά του Πνεύματος του αγίου, ουκ αφεθήσεται αυτώ ούτε εν τω νυν αιώνι ούτε εν τω μέλλοντι» (Ματθ. 12, 32).

Εξεφώνησεν ο θείος Παύλος: «θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος υμάς εν Χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς, και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού, ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισίν οι ταράσσοντες υμάς, και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. Αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω (Γαλ. 1, 6-9) .

Εξεφώνησαν τούτο αι επτά οικουμενικαί Σύνοδοι και σύμπας ο χορός των θεοφόρων Πατέρων.

Άπαντες ουν οι νεωτερίζοντες ή αιρέσει ή σχίσματι, εκουσίως ενεδύθησαν, κατά τον ψαλμωδόν (Ψαλμ. 98, 18), «κατάραν ως ιμάτιον», καν τε Πάπαι, καν τε Πατριάρχαι, καν τε Κληρικοί, καν τε Λαϊκοί έτυχον είναι. «Καν άγγελος εξ ουρανού, ανάθεμα έστω, εί τις υμάς ευαγγελίζηται παρ' ό παρελάβετε».

Ούτω φρονούντες οι Πατέρες ημών και υπακούοντες εις τους ψυχοσωτηρίους λόγους του Παύλου εστάθησαν σταθεροί και εδραίοι

εις την εκ διαδοχής παραδοθείσαν αυτοίς πίστιν και διέσωσαν αυτήν άτρεπτον και άχραντον δια μέσου τοσούτων αιρέσεων, και παρέδωκαν αυτήν εις ημάς ειλικρινή και ανόθευτον, ως εξήλθε άδολος από του στόματος των πρώτων υπηρετών του λόγου.

Ούτω φρονούντες και ημείς, άδολον, ως παρελάβομεν, μετοχετεύσομεν αυτήν εις τας επερχομένας γενεάς, μηδέν παραμείβοντες, ίνα ώσι κακείνοι, ως και ημείς, ευπαρουσίαστοι και ακαταίσχυντοι, λαλούντες περί της των προγόνων αυτών πίστεως».

(βλ. Ιωαν. Καρμίρη, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, 2^η εκδ., τομ. ΙΙ, Akademische Druck-u. Verlagsanstalt, Graz – Austria, 1968, σελ. 922 – 923).

3.3. – ΠΟΙΟ ΕΙΔΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ ΕΠΕΒΑΛΕ ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ;

Όπως ρητά προκύπτει από το κείμενο της ιεροτελεστίας του αφορισμού, το οποίο ανέγνωσε ο Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος, επιβλήθηκε ο μέγας ή πλήρης αφορισμός στους ως άνω τρεις λαϊκούς που είναι μέλη της Κυβέρνησης (Πρωθυπουργός, Υπουργός και Υφυπουργός).

3.4. – Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 4 ΓΡΑΜΜΑ Θ) ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΤΗ (ΝΟΜΟΥ 590/1977, ΟΠΩΣ ΙΣΧΥΕΙ);

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 γράμμα θ) του Καταστατικού Χάρτη (Νόμου 590/1977, όπως ισχύει) της Εκκλησίας της Ελλάδος, ο μεγάλος ή πλήρης αφορισμός επιβάλλεται με απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας.

Αυτή, όμως, η διάταξη έρχεται σε αντίθεση τόσο με τη Δογματική και ειδικότερα την Εκκλησιολογία, όσο και με το εσωτερικό δίκαιο, ή Κανονικό Δίκαιο, της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Διότι κάθε Επίσκοπος, ως διάδοχος των Αποστόλων, έχει την εξουσία του δεσμείν και λύειν τας αμαρτίας, δηλαδή της επιβολής και του επιτιμίου του μεγάλου ή πλήρους αφορισμού στους υποκείμενους σε αυτόν, ως εκκλησιαστικό

προεστώτα, πιστούς, πλην της περιπτώσεως της προσβολής της πίστεως, οπότε κάθε Επίσκοπος, ακόμη και εφησυχάζων, μπορεί να επιβάλει τον εν λόγω αφορισμό, ο οποίος ούτως ή άλλως επιβάλλεται και αυτοδικαίως, δυνάμει της Αγίας Γραφής, όπως αναφέρεται παραπάνω.

Η εν λόγω διάταξη του Καταστατικού Χάρτη έχει ως σκοπό την παρεμπόδιση των αφορισμών πολιτικών προσώπων από τους επιμέρους Μητροπολίτες. Είναι δηλαδή μια πολιτική διάταξη.

3.5. ΠΟΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΙΣΧΥΣ ΤΗΣ ΑΠΟ 17-5-2020 (ΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ) ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΦΕΡΟΜΕΝΟΥ «ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ»;

Δεν έχει καμία εκκλησιολογική και κανονική ισχύ η από 17-5-2020 (ημέρα Κυριακή της Σαμαρείτιδος) ανακοίνωση του φερόμενου «Γραφείου της Ιεράς Συνόδου». Διότι ανήμερα της Κυριακής της Σαμαρείτιδος, οπότε δημοσιογράφοι ζήτησαν, όπως φαίνεται, από την Αρχιεπισκοπή μια δήλωση για την επιβολή του αφορισμού από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο, δεν συνεδρίασε η Διαρκής Σύνοδος, είτε με φυσική παρουσία είτε με τηλεδιάσκεψη.

Ούτε συνεδρίασε εκείνη την ημέρα η Σύνοδος της Ιεραρχίας αφού αυτή δεν είχε συγκληθεί νόμιμα σε έκτακτη συνεδρίαση.

Αν η ανακοίνωση αυτή εκδόθηκε από τον Αρχιεπίσκοπο, θα έπρεπε εκείνος να διευκρινίσει ότι ο ίδιος εκδίδει την ανακοίνωση αυτή και ότι εκφράζει τις προσωπικές του απόψεις, και δεν θα έπρεπε να την καλύψει κάτω από το φερόμενο «Γραφείο Τύπου της Ιεράς Συνόδου».

Αν εκείνος εξέδωσε την ανακοίνωση αυτή, το έκανε ίσως για να υποστηρίξει πολιτικά τους τρεις αφορισθέντες, οι οποίοι είναι ο πρόεδρος και μέλη της Κυβέρνησης, και πιθανώς για να αποδοκιμάσει εκκλησιαστικά, πολιτικά και κοινωνικά τον συνάδελφό του Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο.

Εξάλλου, ακόμη και η Διαρκής Σύνοδος δεν έχει αρμοδιότητα να αποφανθεί για την ισχύ του αφορισμού. Διότι, κατά τη νομικο-πολιτική

διάταξη του άρθρου 4 γραμ. θ) του Καταστατικού Χάρτη (Νόμου 590/1977, όπως ισχύει) της Εκκλησίας της Ελλάδος – η οποία έχει ως σκοπό την αντεκκλησιολογική και αντικανονική παρεμπόδιση του πολιτικού ή καταχρηστικού αφορισμού -, η αρμοδιότητα επιβολής του μεγάλου αφορισμού ανήκει στη Σύνοδο της Ιεραρχίας.

Αλλά αυτή η νομοθετική διάταξη έρχεται σε προφανή αντίθεση προς τη συνταγματική κατοχύρωση του δόγματος και των ιερών κανόνων που αφορούν το δόγμα, τη λατρεία και τους βασικούς θεσμούς τους καθιερωμένους πάγια και μακροχρόνια στα πλαίσια της Ορθόδοξης Εκκλησίας, κατά την πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διότι αυτά τα συνταγματικώς κατοχυρωμένα θέματα προβλέπουν ότι ο Επίσκοπος είναι αρμόδιος, ως εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή εξωτερικού κριτηρίου (ή επισκοπικού δικαστηρίου), για το δέσιμο και λύσιμο των αμαρτημάτων των υποκείμενων σε αυτόν πιστών με τελετή αφορισμού, με την εξαίρεση των αμαρτημάτων της αίρεσης ή της αθείας που προσβάλλουν την πίστη, οπότε οποιοσδήποτε Επίσκοπος, και εφησυχάζων, έχει αρμοδιότητα επιβολής αφορισμού εξωτερικού κριτηρίου.

3.6. – ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ (ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ) ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ;

Η εξουσία του αφορισμού δόθηκε, δυνάμει του θείου δικαίου, από τον Ιδρυτή της Εκκλησίας, τον Θεάνθρωπο Χριστό, σε καθέναν από τους δώδεκα (12) Αποστόλους, και, μέσω της αποστολικής διαδοχής, σε καθέναν από τους Επισκόπους, ως διαδόχους τους. Δεν δόθηκε, όμως, στους εβδομήντα (70) Αποστόλους, οι οποίοι επείχαν θέση πρεσβυτέρων.

Ο Χριστός είπε: «Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου. Εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου. Εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. Εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη Εκκλησία. Εάν δε και της Εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης (= Και αν αμαρτήσσει σ' εσένα ο αδελφός σου, πήγαινε και έλεγξέ τον όταν θα είστε μεταξύ σας εσύ και αυτός μόνοι. Αν σε ακούσει, κέρδισες τον

αδελφό σου. Και αν δεν ακούσει, πάρε μαζί σου ακόμα έναν ή δύο, για να υποστηριχθεί κάθε λόγος από το στόμα δύο ή τριών μαρτύρων. Αν όμως τους παρακούσει, πες το στην Εκκλησία. Αν και την Εκκλησία παρακούσει, ας είναι για σένα όπως ακριβώς ο εθνικός και ο τελώνης)» (Ματθ. 18, 15-17).

Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης έγραψε: «Εί τις έρχεται προς υμάς, και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνητε αυτόν εις οικίαν και χείρειν αυτώ, μη λέγετε. Ο γαρ λέγων αυτώ χείρειν, κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς (= Αν κάποιος έρχεται προς εσάς και δεν φέρει αυτήν τη διδαχή [εννοεί την ορθή δογματική], μην τον δέχεστε σε οικία και μην τον χαιρετάτε. Γιατί όποιος τον χαιρετά, βρίσκεται σε κοινωνία με τα έργα του τα κακά)» (Β΄ Ιωαν., 1, 10).

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «νυν δε έγραψα υμίν μη συναναμίγνυσθαι εάν τις αδελφός ονομαζόμενος η πόρνος ή πλεονέκτης ή ειδωλολάτρης ή λοιδωρος ή μέθυσος ή άρπαξ, τω τοιούτω μηδέ συνεσθίειν (= τώρα σας έγραψα να μη συναναστρέψετε μαζί του, εάν κάποιος, αν και έχει το όνομα του αδελφού, είναι εν τούτοις πόρνος ή πλεονέκτης ή ειδωλολάτρης ή υβριστής ή μέθυσος ή άρπαγας. Με τέτοιον αδελφό δεν πρέπει ούτε να συντρώγετε)» (Α΄ Κορινθ., 5, 11).

Ο αφορισμός, επειδή έχει σκοπό την πνευματική ωφέλεια της σωτηρίας, έχει τον εξής διπλό σκοπό: 1) την τιμωρία του ενόχου αμαρτίας για την υποβολή του σε μετάνοια, και 2) τη θεραπεία του από τις θανάσιμες αμαρτίες και τα πάθη. Χαρακτηρίζεται ως ιατρευτική ποινή.

Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποίησε τον αφορισμό λίγες φορές και για μεγάλες αιτίες, δηλαδή 1) σε θέματα χριστιανικής ηθικής, για σοβαρά σαρκικά αμαρτήματα (εν προκειμένω, αιμομιξία) (Α΄ Κορινθ., κεφ. 5), και 2) σε θέματα πίστεως, για αίρεση και βλασφημία (Α΄ Τιμοθ. κεφ. 1).

Ο προεστώς πρέπει να μεταχειρίζεται την εξουσία αφορισμού με σύνεση. Γι΄ αυτό, πριν αφορίσει εκείνον που περιέπεσε σε αμάρτημα άξιο αφορισμού (ή θανάσιμο αμάρτημα), ο προεστώς πρέπει να τον παραινέσει δύο και τρεις φορές. Και αν παρακούσει, τότε να τον αφορίσει.

Ο αφορισμός είναι μάχαιρα δίστομος, δηλαδή μαχαίρι με κοφτερές και τις δύο άκρες του, και πολύ δραστικός κεραυνός. Γι' αυτό το λόγο μπορεί να βλάψει τον αφοριζόμενο, αν επιβάλλεται δίκαια, ενώ μπορεί να βλάψει τον αφορίζοντα, αν επιβάλλεται άδικα.

Ο δίκαια αφοριζόμενος παραδίδεται στα χέρια του Σατανά να τον εξουσιάζει μέχρι τη λύση του αφορισμού του.

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «παραδούνται τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα τω πνεύμα σωθή (= να παραδώσουμε αυτόν τον άνθρωπο στον σατανά (με την αποκοπή του από την Εκκλησία), για να τιμωρηθεί το σώμα του και να συνέλθει με την παιδαγωγική αυτή τιμωρία, ώστε να σωθεί η ψυχή του κατά τη μεγάλη εκείνη ημέρα του Κυρίου μας Ιησού)» (Α΄ Κορινθ. 5, 5).

Ο ίδιος Απόστολος Παύλος έγραψε: «Ταύτην την παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατά τας προαγούσας επί σε προφητείας, ίνα στρατεύη εν αυταίς την καλήν στρατείαν, έχων πίστιν και αγαθήν συνείδησιν, ήν τινες απωσάμενοι περί την πίστιν εναυάγησαν, ών εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, ούς παρέδωκα τω σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν (= Αυτήν την εντολή παραθέτω στα χέρια σου, παιδί μου Τιμόθεε, για να την εφαρμόσεις πιστά σύμφωνα με τις προφητείες που λέχθηκαν για σένα, δηλαδή να είσαι ο καλός στρατιώτης, ο επιστρατευμένος σε αυτές με την καλή επιστράτευση, έχοντας την ορθή πίστη και ακατάκριτη συνείδηση, την οποία συνείδηση μερικοί απώθησαν και έτσι κατέληξαν σε ναυάγιο της πίστης τους. Από αυτούς είναι ο Υμέναιος και ο Αλέξανδρος, τους οποίους απομάκρυνα από την Εκκλησία και τους παρέδωσα στον Σατανά. Τους απέκοψα δε από την Εκκλησία, για να παιδαγωγηθούν με την ιατρική αυτή τιμωρία, ώστε να μη διδάσκουν πλέον βλασφημίες») (Α΄ Τιμοθ., 1, 20).

[Βλ. Χρυσάνθου Ιεροσολύμων (του Νοταρά) «Περί Αφορισμού, σε: Π. Μιχαηλάρη, Η Πραγματεία του Χρυσάνθου Ιεροσολύμων «Περί Αφορισμού», ο.π., σελ. 52-53, 62-67].

3.7. ΣΕ ΠΟΙΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ ΥΠΑΓΕΤΑΙ Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ;

Σύμφωνα με το έγγραφο της τελετής του αφορισμού τους, αυτός υπάγεται στην περίπτωση του ναυαγίου της πίστωσης, με τη μορφή της αθεΐας, δηλαδή της αμφισβήτησεως της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού. Ήτοι πρόκειται για βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, που πραγματοποιήθηκε μέσω αθεΐας.

Ειδικότερα:

Της μεν Υπουργού Παιδείας – Θρησκευμάτων:

- έργω (με το προηγηθέν κλείσιμο των Ναών και ιδίως τη Μεγάλη Εβδομάδα και την Ανάσταση, για να μη μολυνθούν οι μεταλαμβάνοντες πιστοί από τον κορωνοϊό), και

- λόγω (με τις σχετικές δηλώσεις της και ιδίως εκείνη της 30-4-2020, με τις οποίες συνιστούσε εμμέσως την αποφυγή από τους πιστούς της Θείας Κοινωνίας, για να μην μολυνθούν από τον κορωνοϊό μέσω του σάλιου.

Του δε Πρωθυπουργού και του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων έργω και λόγω:

«με την, εν μέσω εγκλεισμού των πολιτών στα σπίτια τους, (διαφαινόμενη) προετοιμασία της υποδομής του υποχρεωτικού εμβολιασμού και του τσιπαρίσματος με το χάραγμα του Αντιχρίστου» (π.χ. ψήφιση Νόμου για τη δυνατότητα υποχρεωτικού εμβολιασμού, έκδοση ΚΥΑ για την εισαγωγή του 5G που είναι απαραίτητο για την επικοινωνία κεντρικού υπολογιστή και ενδεχόμενου εμφυτευμένου microchip), εννοούμενων των σχετικών δημόσιων εξαγγελιών του Bill Gates, συνιδρυτή της Microsoft.

Συνεπώς, κατά το ανωτέρω έγγραφο της τελετής του αφορισμού, συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού στην προκειμένη περίπτωση του τσιπαρίσματος.

Σημειωτέον ότι το χάραγμα του Αντιχρίστου καταργεί – κατά το βιβλίο της Αποκαλύψεως του Ευαγγελιστή Ιωάννη - την σφραγίδα της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος που δίδεται στον πιστό με το μυστήριο του χρίσματος, και άρα τον αφορίζει de facto από την Εκκλησία

παραδίδοντάς τον οριστικά και αμετάκλητα στον Σατανά, λόγω της, μέσω mind control, στερήσεως της δυνατότητας μετανοίας του.

Κατόπιν των ανωτέρω:

Είναι αυτοδικαίως επιβαλλόμενο από την Αγία Γραφή το ανάθεμα (Θεάνθρωπος Χριστός: Ματθ. 12, 32. Απόστολος Παύλος: Γαλ. 1, 6-8) το επιβαλλόμενο στα εν λόγω τρία κυβερνητικά στελέχη εξαιτίας της βλασφημίας του Αγίου Πνεύματος της συνιστάμενης στην αμφισβήτηση της θείας φύσης του Χριστού, η οποία βλασφημία διαπράχθηκε μέσω αθεΐας (δηλ. μέσω των ανωτέρω, κατά περίπτωση, αθεϊστικών δηλώσεων ή ενεργειών τους).

Ο αφορισμός των συγκεκριμένων τριών κυβερνητικών στελεχών από τον Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο δεν είναι συστατικός, αλλά αναγνωριστικός του ήδη επιβληθέντος αυτοδικαίως από την Αγία Γραφή αναθέματος εξαιτίας της βλασφημίας του Αγίου Πνεύματος της συνιστάμενης στην αμφισβήτηση της θείας φύσης του Χριστού, έστω και αν έχει τη μορφή συστατικού αφορισμού .

3.8. – ΠΟΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ;

Εξουσία αφορισμού έχουν οι εκκλησιαστικές αρχές που έχουν δικαιοδοτική εξουσία εξωτερικού κριτηρίου (ή εκκλησιαστικού δικαστηρίου), σύμφωνα με τους ιερούς κανόνες ή τα έθιμα, ή οι επίτροποί τους, δηλαδή οι εξουσιοδοτημένοι από αυτούς κληρικοί [βοηθοί επίσκοποι ή πρεσβύτεροι (εφημέριοι ή λοιποί ιερείς)], είτε με γενική είτε με ειδική εξουσιοδότηση επιβολής αφορισμού.

Όμως, οι κληρικοί που δεν έχουν εξουσία αφορισμού, μπορούν, λόγω όξυνσης του θυμικού ή έξαψης πάθους, να εξαπολύσουν κατάρα κατά λαϊκών, παρά την εντολή του Χριστού «ευλογείτε και μη καταράσθε» (Ρωμ. 12, 14). Η κατάρα αυτή δεν συνιστά αφορισμό (με την κανονική έννοια του όρου).

Οι αμαρτίες που υπάγονται στο εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο), ονομάζονται εκκλησιαστικά ποινικά αδικήματα. Οι αμαρτίες που υπάγονται στο εσωτερικό κριτήριο,

δηλαδή στο κριτήριο της εξομολόγησης, εξακολουθούν να ονομάζονται αμαρτίες.

Εκκλησιαστικές αρχές που έχουν δικαιοδοτική εξουσία εξωτερικού κριτηρίου (ή εκκλησιαστικού δικαστηρίου) είναι οι ακόλουθες:

A) Κάθε εν ενεργεία Μητροπολίτης για τους υποκείμενους σε αυτόν πιστούς. Η τοπική αρμοδιότητα του Μητροπολίτη θεμελιώνεται αρχικά στον τόπο γεννήσεως, στη συνέχεια στον τόπο κατοικίας, αν ο τόπος κατοικίας είναι διαφορετικός από τον τόπο γεννήσεως, και κατόπιν στον τόπο της διάπραξης της αμαρτίας, αν ο αμαρτήσας δεν έχει τόπο κατοικίας. Όμως, στο Νόμο 5383/1932, άρθρα 7 – 9, η τοπική αρμοδιότητα του εξωτερικού κριτηρίου, δηλαδή του επισκοπικού δικαστηρίου, προσδιορίζεται είτε από την υπαγωγή των κληρικών ή μοναχών στον οικείο Μητροπολίτη είτε από τον τόπο διαπράξεως του εκκλησιαστικού ποινικού αδικήματος σε άλλη Μητροπολιτική Περιφέρεια. Όταν δε συντρέχει αρμοδιότητα Επισκοπικών Δικαστηρίων προτιμάται (δηλαδή υπερισχύει) εκείνο το οποίο κάλεσε προηγουμένως τον κατηγορούμενο για ανάκριση.

Εννοείται ότι η δικαιοδοτική εξουσία του Μητροπολίτη μεταβάλλεται σε δεσποτική ή τυραννική, αν ο οικείος Μητροπολίτης κατέχει τη θέση του μόνον με βάση τη θεσμική του ιδιότητα, ενώ στερείται της ανάλογης προς Επίσκοπο πνευματικής κατάστασης (για θέωση ομιλεί ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης στο έργο του Περί Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας - όπως δίδαξε ο μακαριστός καθηγητής και πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Ρωμανίδης τις αντιστοιχίες πνευματικών καταστάσεων προς τους βαθμούς της ιεροσύνης), η οποία πνευματική του κατάσταση αποτελεί θέμα της συνειδήσεώς του και του πνευματικού του ενώπιον του δικαιοκρίτη Θεού. Πάντως, κατά την Παράδοση της Εκκλησίας, το ίδιον θέλημα του υποψηφίου προς Αρχιερατεία, το οποίο αποτελεί την πηγή κάθε κακού και κάθε αμαρτίας, θα έπρεπε να έχει εκριζωθεί, μέσω της πραγματικής μοναχικής εν Χριστώ υπακοής προς πνευματικό πατέρα στο πλαίσιο Μονής, πριν την εκλογή του σε Αρχιερατικό Θρόνο. Διότι, σε αντίθετη περίπτωση, κατά την Αρχιερατεία του θα υπερισχύει το ίδιον θέλημα του Αρχιερέα και όχι το θέλημα του Μεγάλου Αρχιερέα Χριστού, πράγμα το οποίο θα προκαλεί πολλά δεινά στην Εκκλησία του Χριστού

εξαιτίας της καταχρηστικής άσκησης του Αρχιερατικού αξιώματος προς ίδιον όφελος.

Β) Καθένας από τους Μείζονες Πατριάρχες, δηλαδή τους Πατριάρχες των τεσσάρων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων, Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων. Οι μείζονες Πατριάρχες μπορούν ενδεχομένως να αφορίζουν και μη υποκείμενους σε αυτούς πιστούς, εφόσον αυτοί βρίσκονται στα όρια της οικείας πατριαρχικής δικαιοδοσίας, όταν διαπράττουν την αμαρτία.

Εκκλησιαστικές αρχές και όργανα που έχουν εξουσία εσωτερικού ή πνευματικού κριτηρίου, δηλαδή στις αμαρτίες τις ομολογούμενες στον χώρο της εξομολόγησης, είναι οι εξής:

Α) Ο οικείος εν ενεργεία Μητροπολίτης, και

Β) Οι εξομολογητές ή πνευματικοί πατέρες, στους οποίους ανατίθεται το αξίωμα της πνευματικής πατρότητας κατ' επιτροπείαν του οικείου Μητροπολίτη, δηλαδή ως εκπροσώπους του (με Αρχιερατική ιεροτελεστία αναθέσεως του λειτουργήματος της Πνευματικής Πατρότητας και με ενταλτήριο γράμμα διδόμενο από τον Αρχιερέα στον Πνευματικό τον εξομολογούντα (Μέγα Ευχολόγιο, εκδ. Αστέρος, σελ. 677).

[Βλ. Χρυσάνθου Ιεροσολύμων (του Νοταρά) «Περί Αφορισμού, σε: Π. Μιχαηλάρη, Η Πραγματεία του Χρυσάνθου Ιεροσολύμων «Περί Αφορισμού», ο.π., σελ. 56-60].

3.9. – ΣΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΕ ΑΘΕΪΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΦΥΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, Η ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΤΟΠΙΚΗ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟΥΣ ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΕΣ;

Η Εγκύκλιος της Μείζονος Ενδημούσας Συνόδου της Κωνσταντινουπόλεως του 1722 προς τους Ορθοδόξους Αντιοχείς, ενώ υπογράφεται από τρεις Πατριάρχες (Κωνσταντινουπόλεως Ιερεμίας, Αντιοχείας Αθανάσιος και Ιεροσολύμων Χρυσάνθος) και από επτά συνοδικούς Μητροπολίτες, εν τούτοις ο μακαριστός καθηγητής Ιωάννης

Καρμίρης θεωρεί ως κύριο συγγραφέα της τον λόγιο Πατριάρχη Ιεροσολύμων Χρύσανθο (τον Νοταρά). Ο καθηγητής Καρμίρης γράφει επίσης ότι ο Ιεροσολύμων Χρύσανθος προσέδωσε στην Εγκύκλιο αυτή, μεταξύ άλλων, χαρακτήρα αντιρρητικό και πολεμικό κατά των προσηλυτιζόντων Λατίνων και των καινοτομιών αυτών.

Η Εγκύκλιος για την αποστολή των Επισκόπων αναφέρει τα ακόλουθα:

1 – Όλοι οι Επίσκοποι, ως διάδοχοι των δώδεκα (12) Αποστόλων, είναι οι πνευματικοί άρχοντες.

Δαυΐδ:

«καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάσαν την γην» (Ψαλμ. 44, 17)

«εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών (Ψαλμ. 18, 5)

Χριστός:

«Πορευθέντες εις κόσμον άπαντα, κηρύξατε τον ευαγγέλιον πάση τη κτίσει» (Μαρκ. 25, 15)

«Καθώς απέσταλκέ με ο Πατήρ, καγώ πέμπω υμάς» (Ιωαν. 20, 21).

Από τις ανωτέρω ρήσεις προκύπτει ότι η αρχή της οικουμένης και το κήρυγμα της ευσεβείας ήταν κοινά σε όλους τους Αποστόλους, όπως και τα έργα τους μαρτυρούν. Διότι γνωρίζουμε ότι ο Ιωάννης ήταν άρχοντας στην Ασία κηρύσσοντας το ευαγγέλιο και εκτελώντας ανεμπόδιστα τα λοιπά έργα του αποστολικού αξιώματος. Τα ίδια έκανε ο Ανδρέας στην Πελοπόννησο, ο Πέτρος στην Αντιόχεια και τη Ρώμη, ο Παύλος στην Ελλάδα, ο Θωμάς στην Ινδία, και άλλοι αλλού.

Και οι δώδεκα Απόστολοι είχαν τα ίδια προνόμια, τα οποία έλαβαν και αξιώθηκαν από κοινού όλοι τους από τον διδάσκαλο Χριστό. Γι' αυτό και από κοινού εκλέγονται από Αυτόν.

Ιωάννης:

«Ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου» (Ιωάν. 15, 16).

Και οι δώδεκα Απόστολοι προσκαλούνται ισότιμα.

Ματθαίος: «Δεύτε οπίσω μου, και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» (Ματθ. 4, 19).

Και οι δώδεκα ονομάζονται Απόστολοι.

Λουκάς:

«Και εκλεξάμενος απ' αυτών δώδεκα, ους και Αποστόλους ωνόμασε» (Λουκ. 6, 13).

Και οι δώδεκα λαμβάνουν εξουσία στη Δευτέρα Παρουσία.

Ματθαίος:

«Όταν καθίση ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ» (Ματθ. 19, 28).

Και οι δώδεκα αποστέλλονται από κοινού στο να μαθητεύσουν και να βαπτίσουν όλα τα έθνη, και λαμβάνουν όλοι την εξουσία κατά πνευμάτων ακαθάρτων και του να λύνουν και να δένουν τις αμαρτίες των ανθρώπων, ακόμη και αυτήν την ιεροσύνη, και μάλιστα την τέλεση της θείας λειτουργίας, δηλαδή της αναίμακτης θυσίας.

Λουκάς :

«Λάβετε και φάγετε, τούτο μού εστι το σώμα, και τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν» (Λουκ. 22, 19).

Όλοι οι Απόστολοι ήταν Επίσκοποι της Οικουμένης.

Ιερός Αυγουστίνος στο κατά Ιωάννην ευαγγέλιο:

«Τίνι τρόπω ο Κύριος Ιησούς Χριστός και θύρα είη και ποιμήν; Θύρα μεν ανοίγων εαυτόν, ποιμήν δε εισερχόμενος δι' εαυτού. Ότι ποιμήν εστι δέδωκε και τοις εαυτού μέρεσιν, ότι και ο Πέτρος ποιμήν, και ο Παύλος ποιμήν, και οι επίλοιποι των Αποστόλων ποιμένες, και οι καλοί επίσκοποι ποιμένες» (In Joh. Tract. 47, 3).

Επειδή οι Απόστολοι ήταν Επίσκοποι, γι' αυτό χειροτόνησαν άλλους Επισκόπους. Ο Παύλος χειροτόνησε τον Τιμόθεο στην Έφεσο και τον Τίτο στην Κρήτη. Ο Πέτρος χειροτόνησε τον Κλήμεντα Επίσκοπο Ρώμης.

Όλοι οι Απόστολοι ήταν επίτροποι, δηλαδή εκπρόσωποι, του Χριστού. Γι' αυτό το λόγο και οι διάδοχοί τους Επίσκοποι είναι επίτροποι, δηλαδή εκπρόσωποι, του Χριστού.

Άγιος Αμβρόσιος Μεδιολάνων, στην εξήγηση της προς Κορινθίους πρώτης επιστολής:

«Θεού γαρ εργάται εσμέν». «Τούτο προσήκει τοις Αποστόλοις, ους δήλόν εστι Θεώ συνεργάζεσθαι. Εισί γαρ Χριστού επίτροποι» (In I Kor. 3, 19).

Η πνευματική προστασία και η κυβέρνηση της οικουμένης (δηλαδή της Οικουμενικής Εκκλησίας) δόθηκε από τον Χριστό σε όλους τους Αποστόλους.

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος:

«Καθάπερ οικίαν μίαν την οικουμένην διανειμάμενοι οι Απόστολοι, ούτως άπαντα διηκονούντο, και των απανταχού επεμελούντο, ο μεν τούτο, ο δ' εκείνο λαβών μέρος» (M PG 62, 671).

Τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών – δηλαδή την εξουσία και πνευματική δύναμη, με την οποία λύνοντας οι Απόστολοι τις αμαρτίες των εξομολογουμένων και μετανοούντων, ανοίγουν τους ουραμούς για να εισέλθουν, καθώς πάλι δένοντας πνευματικά τους ανθρώπους, κλείνουν τους ουραμούς για να μην μπορούν να εισέλθουν – ο Χριστός τα έδωσε σε όλους τους Αποστόλους μετά την Ανάστασή Του.

Ιωάννης:

«Ενεφύσησε και λέγει αυτοίς. Λάβετε Πνεύμα άγιον. Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας αφήνται αυτοίς, αν τινων κρατήτε κεκράτηνται» (Ιωαν. 20, 22).

Η Εκκλησία του Χριστού οικοδομήθηκε πάνω στο θεμέλιο των Αποστόλων, το οποίο είναι η ορθόδοξη πίστη για τον Χριστό (δηλαδή ένα Πρόσωπο με δύο φύσεις, θεία και ανθρώπινη), και ότι τα άγια όρη (βουνά) είναι οι Απόστολοι, οι οποίοι πάνω στην ομολογία της πίστεως του Χριστού θεμελίωσαν την Εκκλησία Του.

Μέγας Βασίλειος στην ερμηνεία του στο 2^ο κεφάλαιο του Προφήτη Ησαΐα:

«Ειδέναι γαρ, φησι, πώς δει εν οίκω Κυρίου αναστρέφεισθαι, εκκλησία ζώντος Θεού, ής οι θεμέλιοι εισιν εν τοις όρεσι τοις αγίοις. Ωκοδόμηται γαρ επί τω θεμελίω των αποστόλων και των προφητών» (M PG 30, 233).

Ο κύριος και καθολικός Ποιμένας, δηλαδή ο Μέγας Αρχιερέας, είναι μόνος ο Χριστός.

Χριστός:

«Εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός» (Ιωαν. 10, 14).

Οι δώδεκα Απόστολοι και οι διάδοχοί τους Επίσκοποι έγιναν Ποιμένες, επειδή απεστάλησαν από τον Χριστό στην οικουμένη και έλαβαν από Αυτόν την εξουσία του να ποιμαίνουν και να κυβερνούν τις ψυχές των πιστευόντων.

Χριστός:

«Πορευθέντες εις τον κόσμον μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. 28, 19 και Μαρκ. 16, 15).

«Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας αφιένται αυτοίς, αν τινων κρατήτε κεκράτηνται» (Ιωαν. 20, 23).

Πράξεις Αποστόλων:

«Λέγει λοιπόν αυτοίς ο Παύλος. Προσέχετε εαυτοίς και παντί τω ποιμνίω, εν ώ υμάς το Πνεύμα το άγιον έθετο επισκόπους, ποιμαίνειν την Εκκλησίαν του Θεού» (Πράξ. 20, 28).

Μόνος ο Χριστός καλείται κύριος των Αποστόλων.

Χριστός:

«Υμείς φωνείτε με ο κύριος και ο διδάσκαλος, και καλώς λέγετε, ειμί γαρ» (Ιωάν. 13, 13).

«Υμείς δε μη κληθήτε ραββί. Εις γαρ εστιν υμών ο διδάσκαλος, ο Χριστός. Πάντες γαρ υμείς αδελφοί εστε. Και πατέρα μη καλέσητε υμών επί της γης. Εις γαρ εστιν υμών ο πατήρ, ο εν τοις ουρανοίς. Μηδέ κληθήτε καθηγηταί. Εις γαρ υμών εστιν ο καθηγητής, ο Χριστός» (Ματθ. 23, 8-10).

Όπως οι Απόστολοι, έτσι και οι διάδοχοί τους Επίσκοποι υποτάσσονται στους όρους (δηλαδή τις δογματικές αποφάσεις) και τους κανόνες των αγίων Συνόδων Επισκόπων.

Πράξεις Αποστόλων:

«Ακούσαντες δε οι εν Ιεροσολύμοις απόστολοι, ότι δέδεκται η Σαμάρεια τον λόγον του Θεού, απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και Ιωάννην, οίτινες καταβάντες προσηύξαντο περί αυτών, όπως λάβωσι Πνεύμα άγιον». «Τότε επετίθουν τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον» (Πράξ. 8, 14 εξ.).

Οι Σύνοδοι Επισκόπων (και όχι τα Συνέδρια των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, έστω και αν τούτα ονομάζονται ψευδεπίγραφα ως «Σύνοδοι») κατεξουσιάζουν όλων των Επισκόπων, περιλαμβανομένων των Προκαθημένων των Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, και διοικούν την Εκκλησία του Χριστού.

34^{ος} Αποστολικός Κανόνας:

«Τους επισκόπους εκάστου έθνους (δηλαδή κάθε Αυτοκέφαλης Εκκλησίας, είτε είναι Μητροπολιτική είτε Εξαρχική είτε Πατριαρχική) ειδέναι χρη τον εν αυτοίς πρώτον (δηλαδή τον Προκαθήμενό της), και ηγείσθαι αυτόν ως κεφαλήν, και μηδέν τι πράττειν περιττόν (δηλαδή να μην αποφασίζουν οι Επίσκοποι τίποτε που υπερβαίνει τη δικαιοδοσία καθενός Επισκόπου στην Επισκοπή του, και που δεν σφετερίζεται τη δικαιοδοσία της Οικουμενικής Συνόδου) άνευ της εκείνου γνώμης. Εκείνα δε μόνον πράττειν έκαστον (δηλαδή κάθε Επίσκοπος), όσα τη αυτού παροικία (δηλαδή στην Επισκοπή του) επιβάλλει και ταις υπ' αυτήν χώραις (δηλαδή ο Επίσκοπος ασκεί τη δικαιοδοσία του στην Επισκοπή του). Αλλά μηδέ εκείνος (δηλαδή ο Προκαθήμενος) άνευ της πάντων γνώμης (εννοείται: των Επισκόπων) ποιείτω τι. Ούτω γαρ ομόνοια έσται, και δοξασθήσεται ο Θεός δια Κυρίου εν αγίω Πνεύματι, ο Πατήρ και ο Υιός και το Πνεύμα το άγιον» (ΡΠΣ. ΙΙ, 45).

Να λοιπόν ο κανόνας αυτός φανερά προστάζει ότι μήτε οι Επίσκοποι μπορούν να κάνουν κάτι (σε θέματα των αρμοδιοτήτων της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας) χωρίς τη γνώμη του Πρώτου, μήτε ο Πρώτος, είτε Πάπας είναι αυτός, είτε Πατριάρχης, είτε Μητροπολίτης, μπορεί να κάνει κάτι χωρίς τη γνώμη των Επισκόπων.

Ο ίδιος κανόνας συστοιχίζεται με την Αποστολική Σύνοδο η οποία έλυσε το ζήτημα και την αμφιβολία αν οι εξ εθνών άντρες χριστιανοί θα έπρεπε ή όχι, κατά την προσχώρησή τους στον Χριστιανισμό, να υποστούν την περιτομή, την οποία είχαν υποστεί η εξ Ιουδαίων Χριστιανοί, ενόσω ήταν στον Ιουδαϊσμό (Πράξ, 15, 1-33).

(βλ. Ιωαν. Καρμίρη, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, 2^η εκδ., τομ. ΙΙ, ο.π., σελ. 902-916).

Για τις προσφυγές των κηρυχθέντων από τον οικείο Επίσκοπο ως ακοινωνήτων κληρικών ή λαϊκών οι οποίοι ισχυρίζονται ότι αφορίστηκαν άδικα (δηλαδή χωρίς κανονική αιτία), αρμόδια είναι η Σύνοδος της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας, σύμφωνα με τον 5^ο κανόνα της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, η οποία συνέρχεται δύο φορές το έτος, ή μια φορά το έτος, κατά τον 8^ο κανόνα της ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου και τον 6^ο κανόνα της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου.

5^{ος} κανόνας της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου:

Περί των ακοινωνήτων γενομένων, είτε των εν κλήρω, είτε των εν λαϊκώ τάγματι, υπό των καθ' εκάστην επαρχίαν Επισκόπων, κρατείτω η γνώμη, κατά τον Κανόνα τον διαγορεύοντα, τους υφ' ετέρων αποβληθέντας (= οι από άλλους Επισκόπους αφορισθέντες) υφ' ετέρων μη προσίεσθαι (= να μην γίνονται δεκτοί σε κοινωνία από άλλους Επισκόπους). Εξεταζέσθω δε μη μικροψυχία ή φιλονεικία, ή τινι τοιαύτη αηδία του Επισκόπου, αποσυνάγωγοι γεγέννηται. Ίνα ουν την πρέπουσαν εξέτασιν λαμβάνη, καλώς έχειν έδοξεν, εκάστου ενιαυτού, καθ' εκάστην επαρχίαν δις του έτους συνόδους γίνεσθαι, ίνα κοινή πάντων των Επισκόπων της επαρχίας επί το αυτό συναγομένων, τα τοιαύτα ζητήματα εξετάζηται. Και ούτως οι ομολογουμένως προσκεκρουκότες τω Επισκόπω, κατά λόγον ακοινωνήτοι παρά πάσιν είναι δόξωσι, μέχρις αν τω κοινώ των Επισκόπων δόξη την φιλανθρωποτέραν υπέρ αυτών εκθέσθαι ψήφον. Αι δε σύνοδοι γινέσθωσαν, μία μεν, προ της Τεσσαρακοστής, ίνα πάσης μικροψυχίας αναιρουμένης, το δώρον καθαρόν προσφέρηται τω Θεώ, δευτέρα δε, περί τον του μετοπώρου (= φθινοπώρου) καιρόν»

(βλ.

Κατόπιν των ανωτέρω:

1 – Κάθε Επίσκοπος ασκεί την αποστολική του εξουσία στην τοπική δικαιοδοσία της Επισκοπής του, στην οποία περιλαμβάνεται και η εξουσία του δεσμεύν και λύειν τις αμαρτίες των υποκείμενων σε αυτόν πιστών, είτε στο εσωτερικό κριτήριο (forum internum στο χώρο της εξομολόγησης), είτε στο εξωτερικό κριτήριο (forum externum, επισκοπικό δικαστήριο), ανάλογα με τη βαρύτητα ή τις συνθήκες διάπραξης του αμαρτήματος (ιδιωτικές ή δημόσιες).

Βέβαια, το άρθρο 1 του Νόμου 5383/1932 για τα εκκλησιαστικά δικαστήρια απαγορεύει την υπαγωγή των λαϊκών στα εν λόγω δικαστήρια. Αλλά ο Νόμος αυτός είναι κρατικός, δεν είναι εκκλησιαστικός, παρά το γεγονός ότι περιλαμβάνει τον Καταστατικό Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κατά τους ιερούς κανόνες και οι λαϊκοί υπάγονται στα εκκλησιαστικά δικαστήρια. Αν επιβληθεί πνευματική ποινή σε λαϊκό από εκκλησιαστικό δικαστήριο, αυτή ισχύει στην εκκλησιαστική έννομη τάξη, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η κρατική έννομη τάξη δεν την αναγνωρίζει. Εξάλλου η πνευματική ποινή, εκ φύσεως, αφορά την εκκλησιαστική έννομη τάξη και όχι την κρατική.

2 – Κάθε Επίσκοπος, ανεξάρτητα από την τοπική του δικαιοδοσία, ακόμη και ένας εφησυχάζων Επίσκοπος, σε θέματα προσβολής της πίστεως (με αίρεση ή αθεΐα), είναι οικουμενικός Επίσκοπος. Τούτο σημαίνει ότι έχει την πνευματική εξουσία του δεσμεύν και λύειν τις αμαρτίες και μη υποκείμενων σε αυτόν πιστών, όταν αυτοί δημόσια εμπíπτουν στο αμάρτημα του ναυαγίου περί την πίστη με αθεΐα, δηλαδή όταν αμφισβητούν τις δογματικές αλήθειες της Εκκλησίας, και συγκεκριμένα τη χριστολογική δογματική αλήθεια, και ειδικότερα τη θεία φύση του Θεανθρώπου Χριστού.

3 – Στην δεύτερη περίπτωση, ο αφοριζόμενος έχει δικαίωμα προσφυγής στη Σύνοδο της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας σε περίπτωση κατά την οποία δεν υφίσταται κανονική (ή δίκαιη) αιτία αφορισμού, κατά τις διακρίσεις περιπτώσεων που αναφέρονται στο υποκεφάλαιο 3.12.

3.10. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ ΛΑΪΚΟΥ;

Ο μικρός αφορισμός αποστερεί τον αφορισμένο λαϊκό της απόλαυσης των μυστηρίων, αλλά όχι της λοιπής εκκλησιαστικής κοινωνίας. Δηλαδή ο αφορισμένος μπορεί 1) να προσεύχεται με τους πιστούς στο ναό στις λειτουργίες, τις ακολουθίες και τις συνάξεις και 2) να ωφελείται με τη μνημόνευσή του στις κοινές προσευχές στο ναό, και 3) να έχει κάθε συναναστροφή με τους χριστιανούς είτε ιερή είτε κοινωνική.

Ο μεγάλος αφορισμός αποστερεί τον αφορισμένο λαϊκό οποιασδήποτε από τις ανωτέρω αναφερόμενες μορφές εκκλησιαστικής κοινωνίας.

Το ανάθεμα είναι αυτός καθ' εαυτός ο μεγάλος αφορισμός, κατά την εκφώνηση του οποίου από την αρμόδια εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή με εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο), τούτος επιβεβαιώνεται από το κοινό των χριστιανών που αναφωνούν μεγαλοφώνως το ανάθεμα (= χωρισμό από την Εκκλησία).

[Βλ. Χρυσάνθου Ιεροσολύμων (του Νοταρά) «Περί Αφορισμού, σε: Π. Μιχαηλάρη, Η Πραγματεία του Χρυσάνθου Ιεροσολύμων «Περί Αφορισμού», ο.π., σελ. 45-49].

3.11. ΠΟΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ;

Ο αφορισμένος λύνεται:

- A) από την εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή με εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο), η οποία τον αφόρισε (π.χ. Μητροπολίτης), ή
- B) από άλλη εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή που έχει ανώτερο εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο) με αρμοδιότητα κρίσεως της απόφασης του αφορίσαντος (π.χ. Σύνοδος Αυτοκέφαλης Εκκλησίας), σύμφωνα με τον 5^ο κανόνα της Α' Οικουμενικής Συνόδου, με τις εξής διαφοροποιήσεις:

B.1. η ανώτερη εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή δεν λύνει τον αφορισμό, αλλά αναγνωρίζει ότι ο φερόμενος ως αφορισμένος δεν υπήρξε ποτέ αφορισμένος, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο αφορισμός δεν έχει επιβληθεί από την αρμόδια εκκλησιαστική αρχή, ή

δεν έχει αποδειχθεί πλήρως η διάπραξη της αμαρτίας ενώπιον της αρμόδιας εκκλησιαστικής αρχής,

Β.2. η ανώτερη εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή δεν έχει αρμοδιότητα λύσης του αφορισμού αλλά παραπομπής του αφορισμένου στην κατώτερη εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή που τον αφόρισε, προστάσσοντάς την να τον λύσει, στην περίπτωση κατά την οποία ο αφορισμός είναι άδικος, επειδή ο αφορισμένος δεν ήταν άξιος αφορισμού. Στην περίπτωση αυτή, ενώ ο αφορισμός δεν ενεργεί στο εσωτερικό κριτήριο της συνειδήσεως, επειδή ο αφορισμένος δεν είναι ένοχος αμαρτίας, εν τούτοις ισχύει στο εξωτερικό κριτήριο της Εκκλησίας, εκτός αν από την απόφαση του αφορισμού συνάγεται φανερή αδικία και αθέμιτη αιτία. Μόνον το θανάσιμο αμάρτημα τιμωρείται με δίκαιο αφορισμό.

[Βλ. Χρυσάνθου Ιεροσολύμων (του Νοταρά) «Περί Αφορισμού, σε: Π. Μιχαηλάρη, Η Πραγματεία του Χρυσάνθου Ιεροσολύμων «Περί Αφορισμού», ο.π., σελ. 97, 69-73].

Ο αφορισμένος λύνεται μόνον από την εκκλησιαστική δικαιοδοτική αρχή με εξωτερικό κριτήριο (ή εκκλησιαστικό δικαστήριο), η οποία τον αφόρισε, με την ανάγνωση από τον φορέα της εν λόγω αρχής (π.χ. Μητροπολίτη) της συγχωρητικής ευχής.

Οι εκδότες του Πηδαλίου και ερμηνευτές των ιερών κανόνων, Αγάπιος ιερομόναχος και Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, υποστηρίζουν ότι η Σύνοδος της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας έχει εξουσία λύσεως του επιβληθέντος από Επίσκοπο αφορισμού στις ακόλουθες δύο ακραίες περιπτώσεις:

Α) αν ο αφορίσας σκληρύνεται και δεν θέλει να λύσει ακοινώνητους από τον αφορισμό τους, ύστερα από χρονικό διάστημα το οποίο η Σύνοδος κρίνει ότι επαρκεί για την έκτιση του αφορισμού, ή

Β) αν ο αφορίσας αποβιώσει.

(βλ. Αγαπίου ιερομονάχου – Νικοδήμου μοναχού, Πηδάλιον, σελ. 128-129).

4 – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ – ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΡΘΡΟΥ

Η ορθή απάντηση στο κεντρικό ερώτημα του θέματος του παρόντος άρθρου είναι η ακόλουθη:

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιος επέβαλε έγκυρο – κατά την εσωτερική ή κανονική έννομη τάξη της Εκκλησίας - αφορισμό στην Υπουργό Παιδείας – Θρησκευμάτων κα Νίκη Κεραμέως, τον Πρωθυπουργό κ. Κυριάκο Μητσοτάκη και τον Υφυπουργό Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων κ. Νίκο Χαρδαλιά, για τους ακόλουθους λόγους:

1 - Ο αφορισμός αυτός είχε ήδη επιβληθεί και αυτοδικαίως, δηλαδή δυνάμει της Αγίας Γραφής (Θεάνθρωπος Χριστός: Ματθ. 12, 32. Απόστολος Παύλος: Γαλ. 1, 6-8), πριν την τυπική επιβολή του από τον αφορίσαντα Μητροπολίτη, διότι αφορά την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου μέσω αθείας.

2 – Η αντίθεση του συγκεκριμένου αφορισμού στο άρθρο 4 γραμμ. θ) σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζεται από την κρατική έννομη τάξη, αλλά η ισχύς του παραμένει αναλλοίωτη στην εσωτερική ή κανονική έννομη τάξη της Εκκλησίας, την οποία κυρίως και πρωτίστως ενδιαφέρει.

3 – Η αιτία του αφορισμού είναι δίκαιη, διότι αφορά την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεάνθρωπου Χριστού, η οποία αμφισβήτηση είναι διαφορετική για την κα Κεραμέως και διαφορετική για τον κ. Μητσοτάκη και τον κ. Χαρδαλιά, κατά το υποκεφάλαιο 3.1. του παρόντος άρθρου.

4 – Ο αφορισμός αυτός δεν είναι καταχρηστικός, επειδή δεν είναι πολιτικός, έστω και αν αφορά πολιτικά και μάλιστα κυβερνητικά στελέχη.

5 – Επειδή ο εν λόγω αφορισμός έχει επιβληθεί για θέματα πίστης, δηλαδή αμφισβήτησης της θείας φύσης του Θεανθρώπου, εγκύρως και κανονικώς επιβλήθηκε από τον εφησυχάζοντα Μητροπολίτη πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβρόσιο.

6 – Πρόκειται για μεγάλο αφορισμό, δηλαδή για στέρηση της θείας κοινωνίας και της εκκλησιαστικής κοινωνίας σε δημόσιο επίπεδο (forum externum) και όχι στο χώρο της συνείδησης (forum internum).

7 – Όλοι οι Επίσκοποι της Εκκλησίας της Ελλάδος αλλά και των λοιπών Αυτοκέφαλων Ορθόδοξων Εκκλησιών δεσμεύονται από την επιβολή του υπόψη αφορισμού μέχρι της λύσεώς του από τον αφορίσαντα Μητροπολίτη και ως εκ τούτου υποχρεούνται, δυνάμει του 5^{ου} κανόνα της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, να μην μεταδίδουν τη θεία κοινωνία και να μην δέχονται σε δημόσια εκκλησιαστική κοινωνία τους αφορισθέντες.

8 – Οι αφορισθέντες έχουν δικαίωμα προσφυγής στη Σύνοδο της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, αν ισχυρίζονται ότι ο αφορισμός τους ήταν άδικος (δηλαδή χωρίς κανονική αιτία), κατά τον 5^ο κανόνα της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου.

9 – Εξουσία λύσης του ως άνω αφορισμού έχει μόνον ο αφορίσας Μητροπολίτης, κανένας άλλος Μητροπολίτης, ούτε η Σύνοδος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ούτε Οικουμενική Σύνοδος.

10 – Η λύση του ανωτέρω αφορισμού μπορεί να γίνει από τον αφορίσαντα Μητροπολίτη με την ανάγνωση της συγχωρητικής ευχής, ύστερα από την αποδοχή από τον εν λόγω Μητροπολίτη της ειλικρινούς μετάνοιας των αφορισθέντων. Βεβαίως, επί αποβιωσάντων, υπάρχουν και οι συγχωρητικές ευχές «εις πάσαν Αράν, και Αφορισμόν, εις Τεθνεώτα, αναγινωσκόμεναι παρά Αρχιερέως, ή εξ ανάγκης, παρά Πνευματικού Πατρός, ει ου πάρεστιν Αρχιερεύς» (εκδ. Αστέρος, σελ. 226-228). Αλλά η λύση του αφορισμού, στην περίπτωση των αποβιωσάντων, επαφίεται αποκλειστικά στο έλεος του Αγίου Τριαδικού Θεού.